

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
19 AUGUSTUS 1932 - No. 12

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

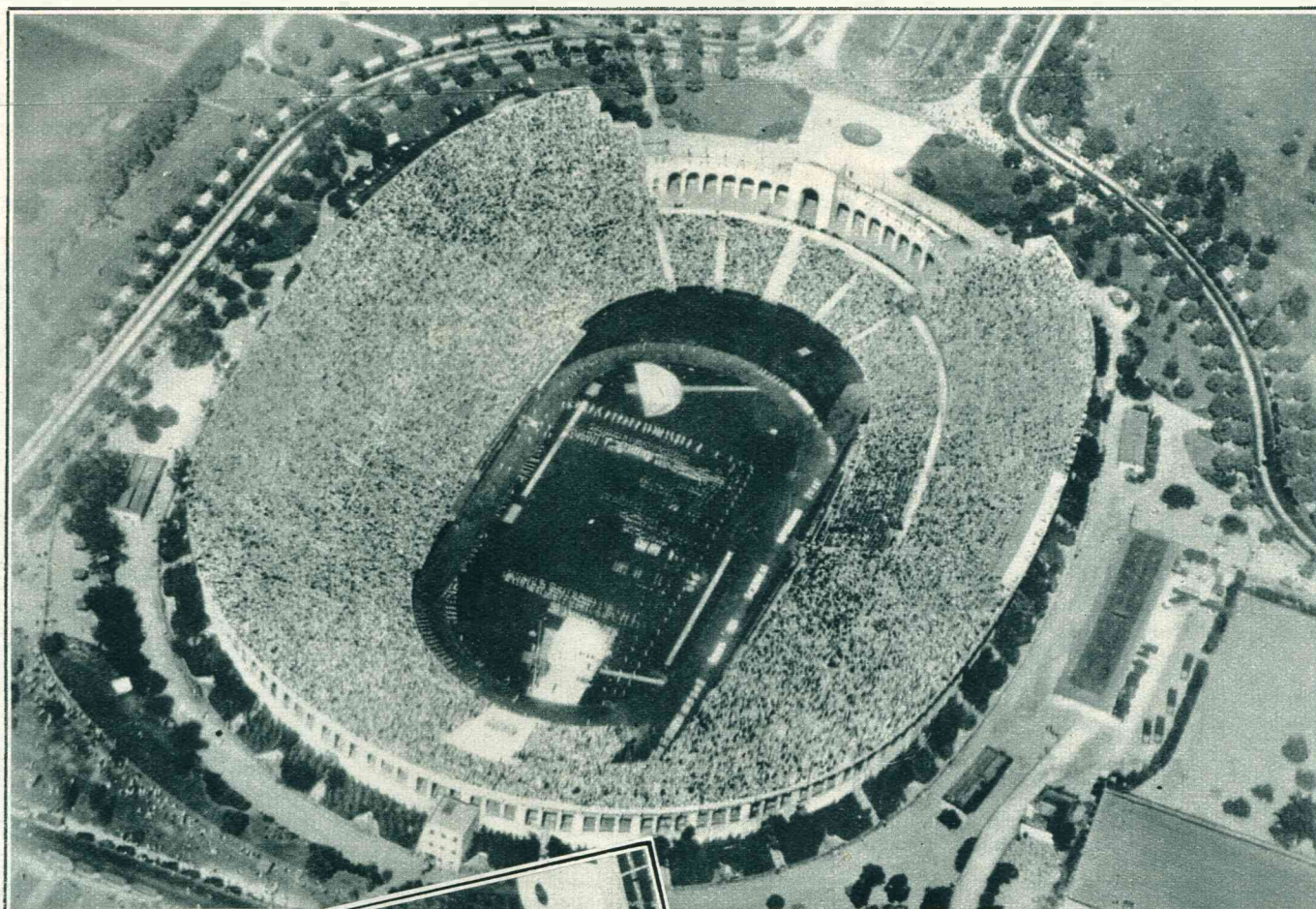
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

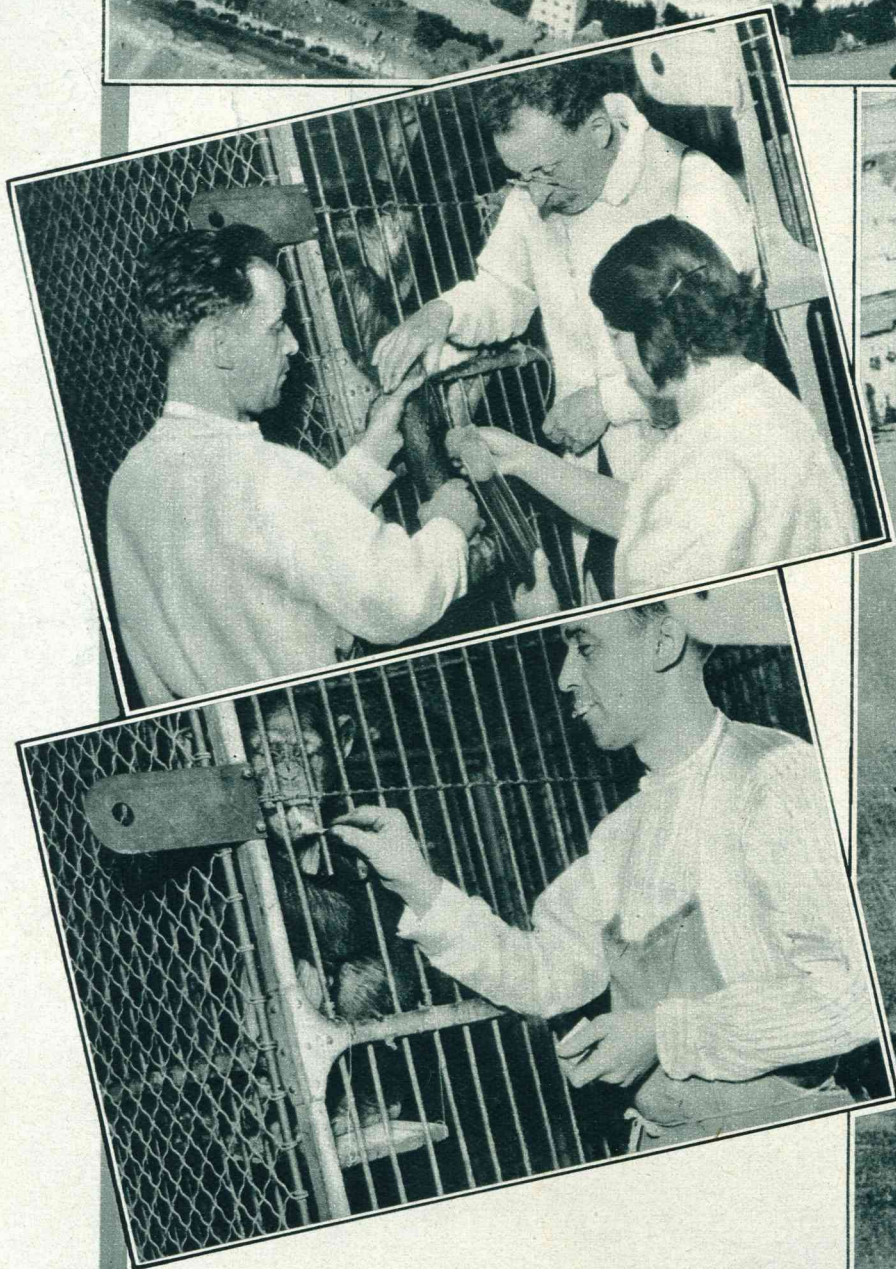
ZOMER

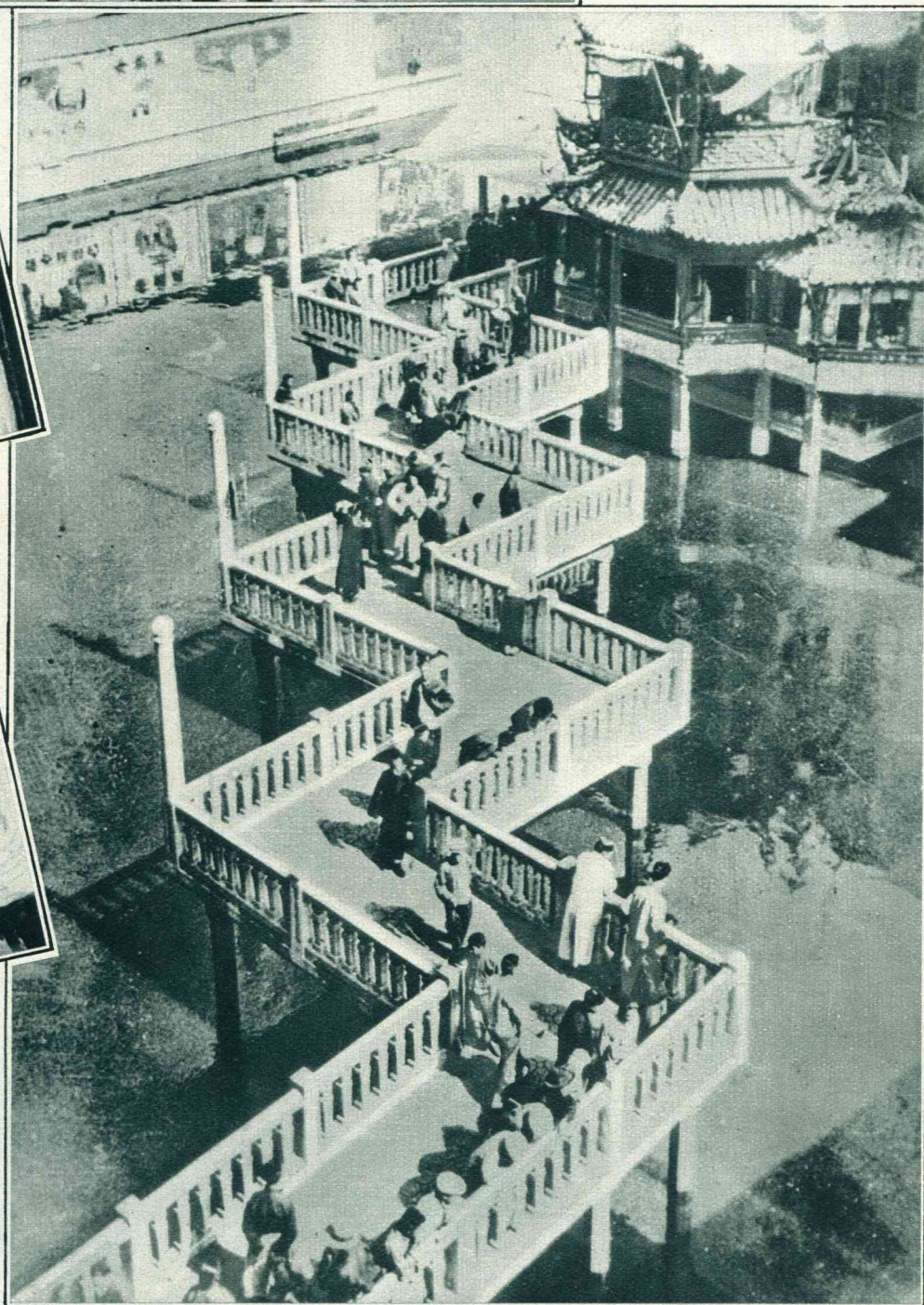
Een idee voor een prijsvraag? „Er zijn 103 mensen in het stadion die Jansen heeten. Waar zitten zij?” (De opening der Olympische Spelen te Los Angeles, die werd bijgewoond door 150.000 toeschouwers.)

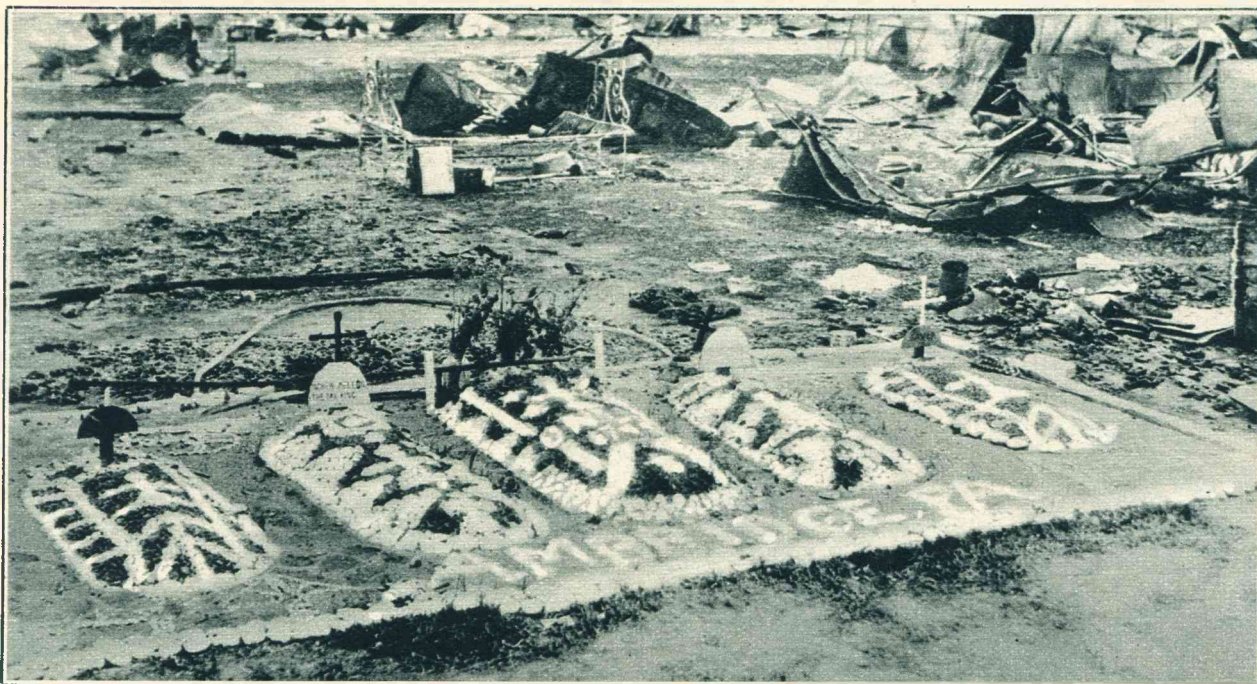
BUITEN- LANDSCHE POST

De zigzag-brug. In Shanghai is een koffiehuis, dat midden in het water ligt; vroeger kon men het alleen bereiken per bootje of over een wankel bruggetje. Toen het laatste werd vernield bij den jongsten Chineesch-Japanschen strijd, liet de eigenaar een nieuwe brug bouwen en wel, waarschijnlijk om er een bijzonder tintje aan te geven, in dezen vorm.

Een van de nuttigste leden, hoewel hij niet actief meewerkt, in een afdeling van het bekende instituut van Pasteur te Parijs, is een baviaan, wien men bloed aftapt, dat noodig is bij de bereiding van een serum tegen een gevaarlijke kinderziekte. Iederen keer krijgt de aap, die zich de kleine operatie rustig laat welgevalen, een sigaret, welke hij in hooge mate geniet.

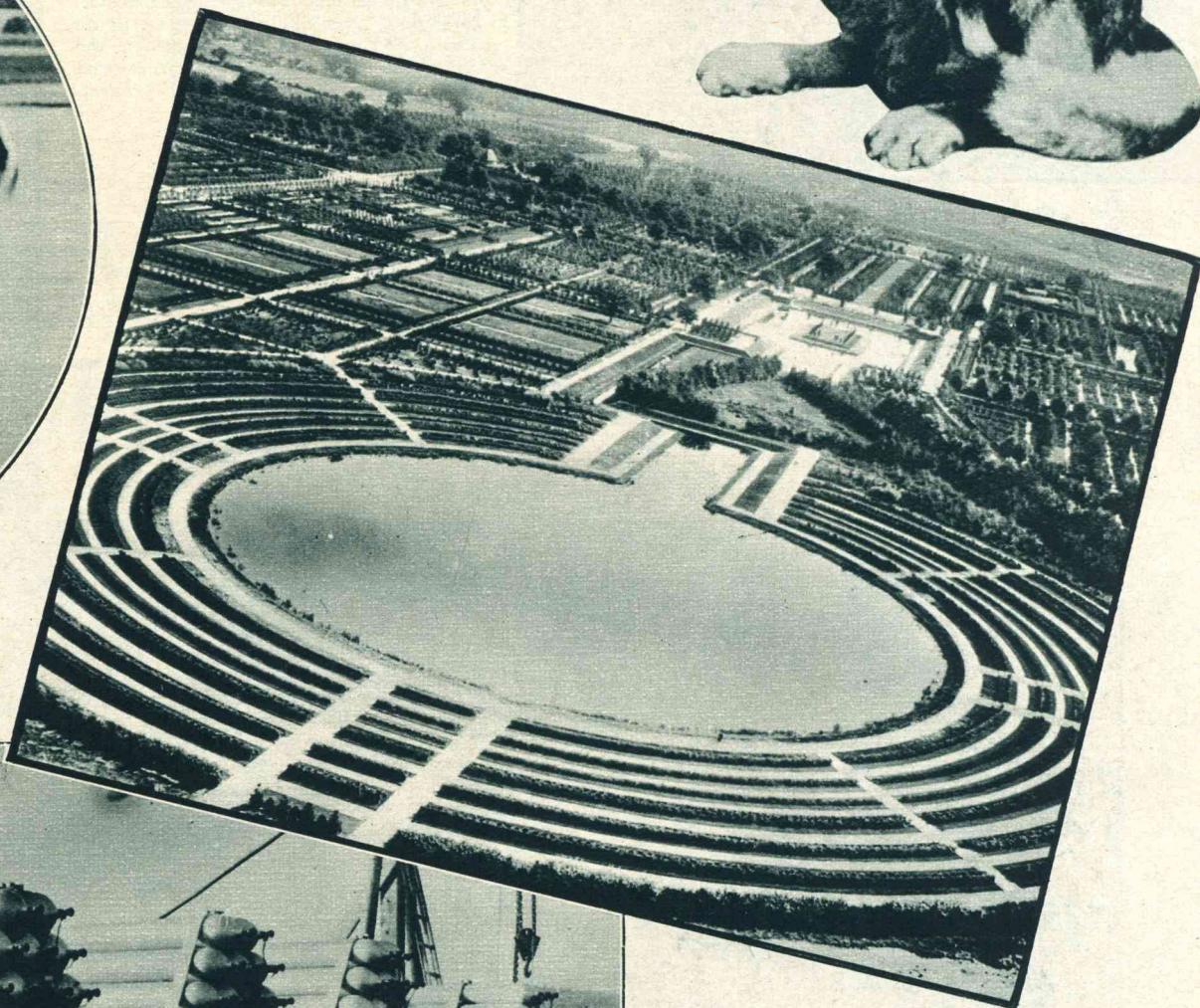

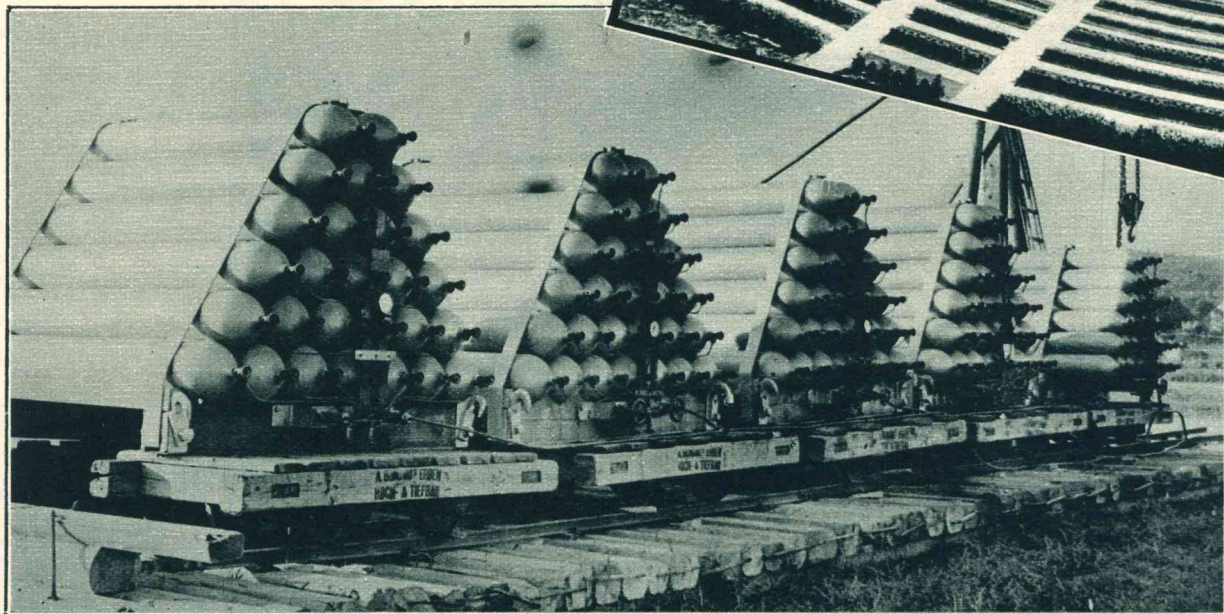
Amerikanen, die het niet eens zijn met de politiek van de tegenwoordige regering, hebben enkele der voornaamste staatslieden o.a. president Hoover, zoogenaamd begraven, en wel in een zeer rommelige omgeving, zooals men op de foto ziet. Veel zal het wel niet helpen, maar het is toch een zeer duidelijke methode om de afkeuring over het beleid der betrokkenen te uiten.

Het begin van een hooge reis: prof. Piccard uit Brussel op het vliegveld bij Zürich op weg naar zijn ballon, waarmede hij duizenden meters hoog de lucht in naar de stratosfeer zal stijgen.

Een eigenaardig kerkhof, of liever urnenhof, is aangelegd in de omgeving van Hamburg. In het midden is een groote vijver, daaromheen is in groote cirkels plaats voor de urnen, waarin de asch bewaard wordt van degenen, die in het nabijgelegen crematorium verascht zijn.

Honderdvijfendertig cylinders waren noodig om het gas te vervoeren, waarmede de ballon van professor Piccard gevuld werd.

Rin Tin Tin de hond, die met zijn schranderen snuit in vele films is verschenen, is gestorven. Meer verdienstelijk dan zijn filmloopbaan lijkt ons zijn werk gedurende den oorlog, waar hij als Rode Kruishond bij het lazarettewerk heeft geholpen.

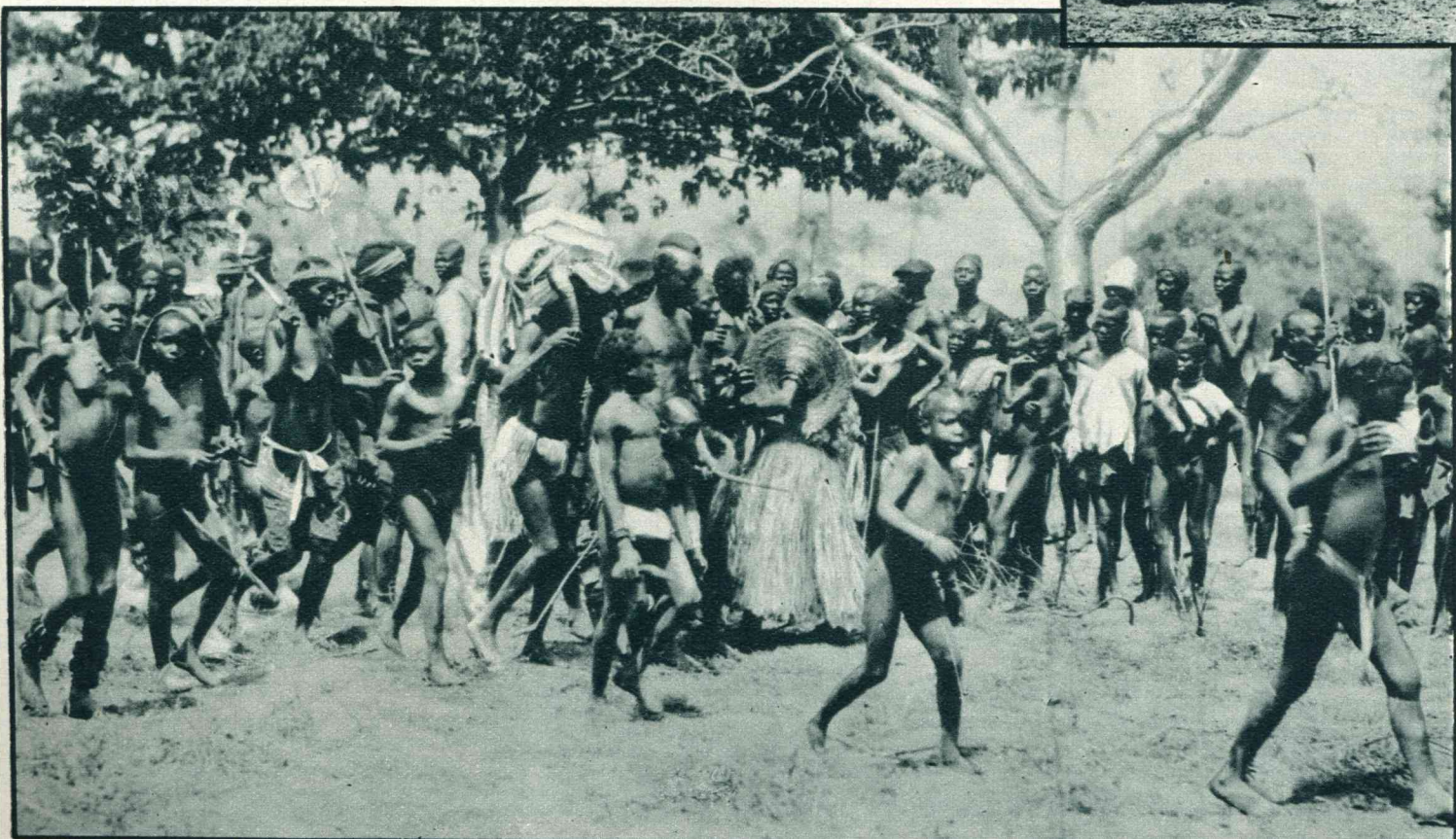
Bij de Kasanga's, een negerstam, die in twee eeuwen slonk van tweeduizend op honderdvijftig zielen, tengevolge van typhus en alcohol, komen nog duivelsdansen voor. Des nachts danst een gemaskerde jongeling in een costuum, dat hoofdzakelijk uit een enorm-langen sleep van stroo bestaat, door het dorp om booze vrouwen te straffen. Hij is vergezeld van verschillende andere dansers die zorgen, dat de duivel niet over zijn sleep struikelt. Na afloop van zijn rondgang werpt de duivel zich voor den dorpspriester, die eenige woorden over hem prevelt, waarna de danser naar huis terugkeert. De duiveldanser en zijn helpers.

Een danser bij de Pepels. Deze negers behooren tot de volksstammen, die zich eeuwenlang tegen de Portugeesche overheersching hebben verzet. Toch drongen de Europeesche invloeden door. De jonge man, die men hier ziet dansen, heeft boven op zijn masker een complete zeilboot staan.

MASKER-DANSEN

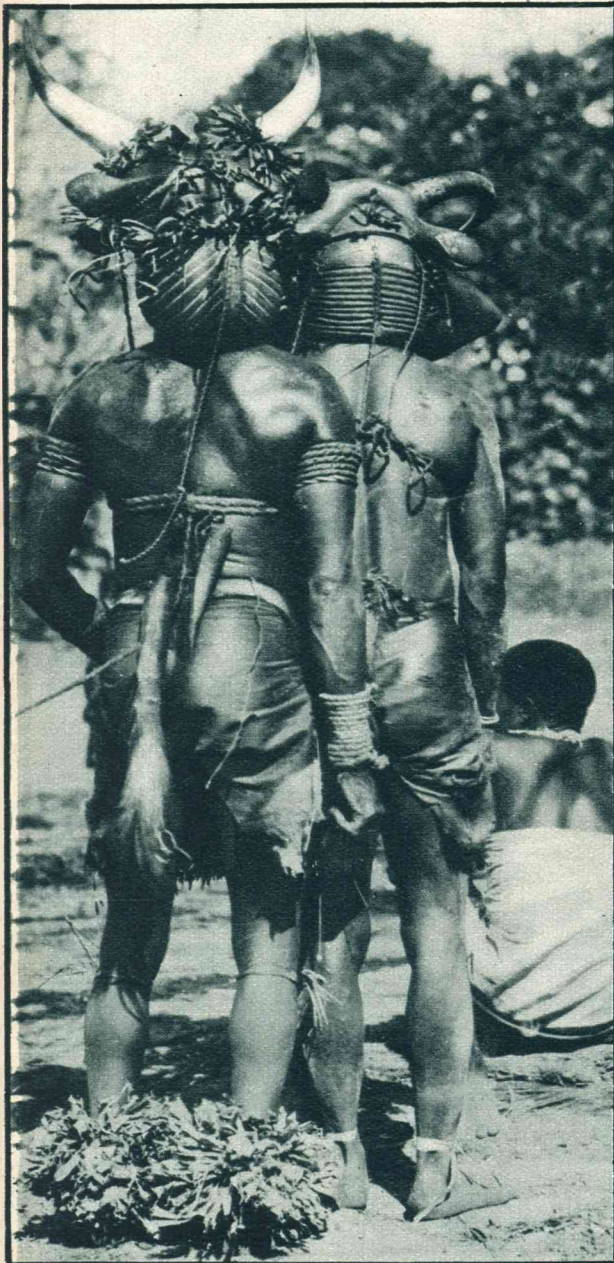
De beste danser der Balanten-jongelingen in zijn fantastisch costuum.

Oogstdansen bij de Balanten. De dansers trekken naar het tooneel van den strijd want in groepen dansen zij tegen elkander, om te zien welke groep het 't langste volhoudt.

Balanten-jongens bij den kikvorschendans. De jongens dragen uit stroo gevlochten ringen om armen en beenen en springen op de hurken rond.

Byogo-jongelingen met stierenmaskers (de horens zijn zichtbaar), koeienstaarten en dansschort.

Maskerdansen der halfvolwassen Balanten-jongelingen.

Byogo-jongeling zooals hij deelneemt aan de geheimzinnige nachtelijke feesten en dansen, welke aan zijn opname in den mannenkring voorafgaan.

in West Afrika

Tot de merkwaardigste voorvallen, welke de Bernatzik-expeditie beleefde, behoorden ongetwijfeld de maskerdansen, welke zij bij verschillende volksstammen in Portugeesch Guinea kon aanschouwen. Deze dansen worden uitgevoerd zoowel door volwassenen als door kinderen en vormen een belangrijk onderdeel van verschillende ieder jaar weerkerende feesten. Hoezeer deze dansen nog werkelijk volksdansen zijn, bewijst wel het feit, dat zij op slechts zes kilometer afstand van de door de Portugeezen bezette kuststrook door de inboorlingen worden uitgevoerd. Eerst nadat Dr. Bernatzik er met veel moeite in was geslaagd om goede vrienden met de verschillende stamhoofden te worden, kreeg hij de kans een serie fotografische opnamen te maken, die even belangrijk als indrukwekkend mag genoemd worden.

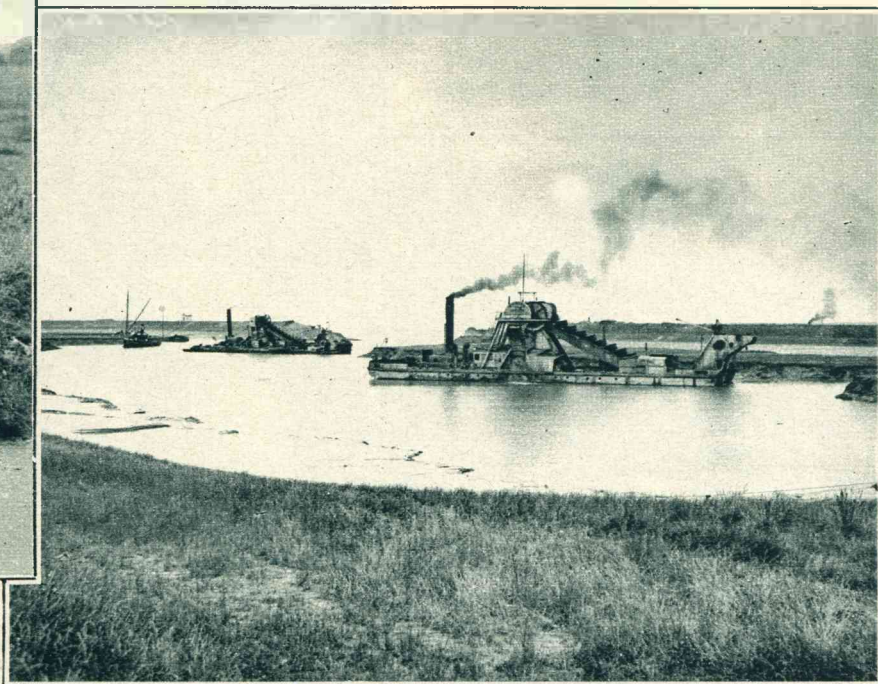
De trommelaar der Balanten. De trommel is uit één stuk hout gesneden. Hiermee wordt de avond, waarop gedanst zal worden, door bepaalde slagen bekend gemaakt.

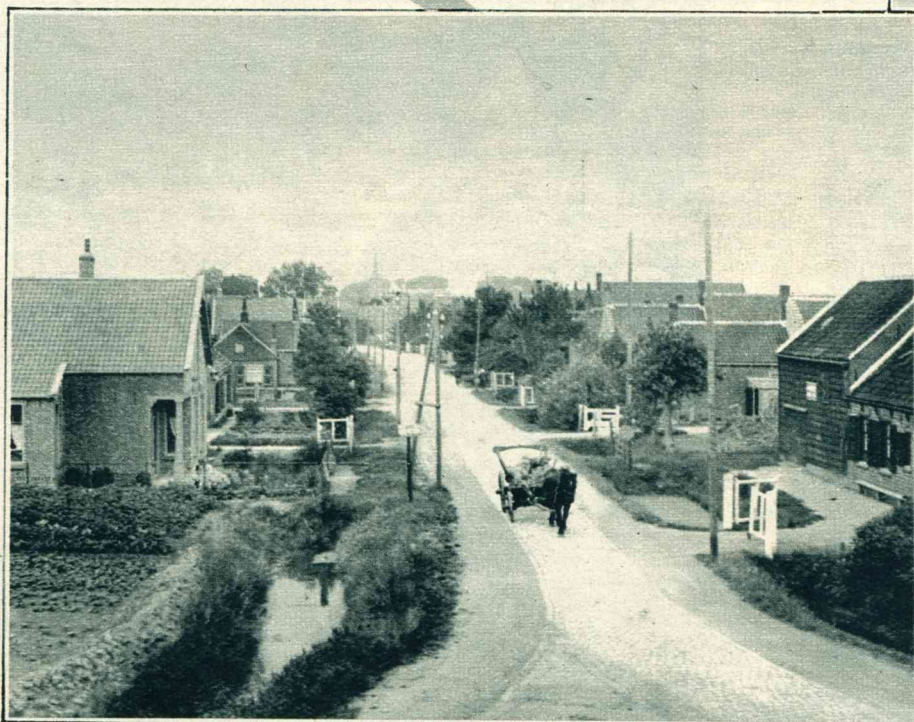
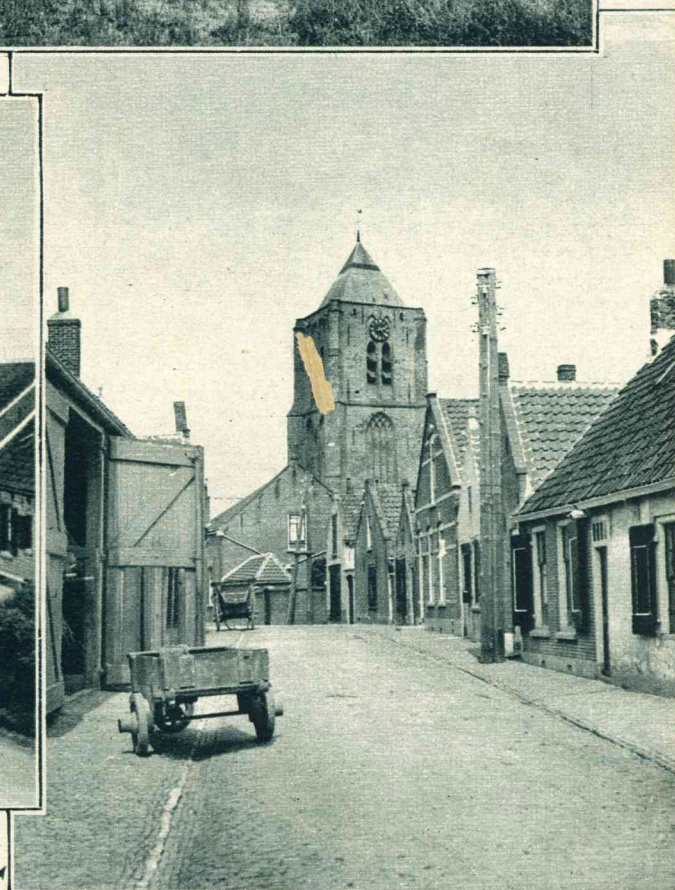

In de weide onder Nieuwerkerk.

In de nieuwe vluchthaven van Zijpe.

KIEKJES VAN DUIVELAND

Een vriendelijk over-
zicht op Dreischor.Dorpsgezicht van Ouwerkerk
met den mooien, ouden toren.Aardig dorpshoekje te Brui-
nisse met gezicht op den toren
van de Ned. Herv. Kerk.Bij het gasthuis
te Oosterland.

De Kermis.

Wà Jan d'r van zee.

Moei is glad nie mi te spreken,
mie de kermis zò in 't zicht,
Loap ze noe nie drie, vier weken
mie d'r allerkwaaijst 'ezicht?

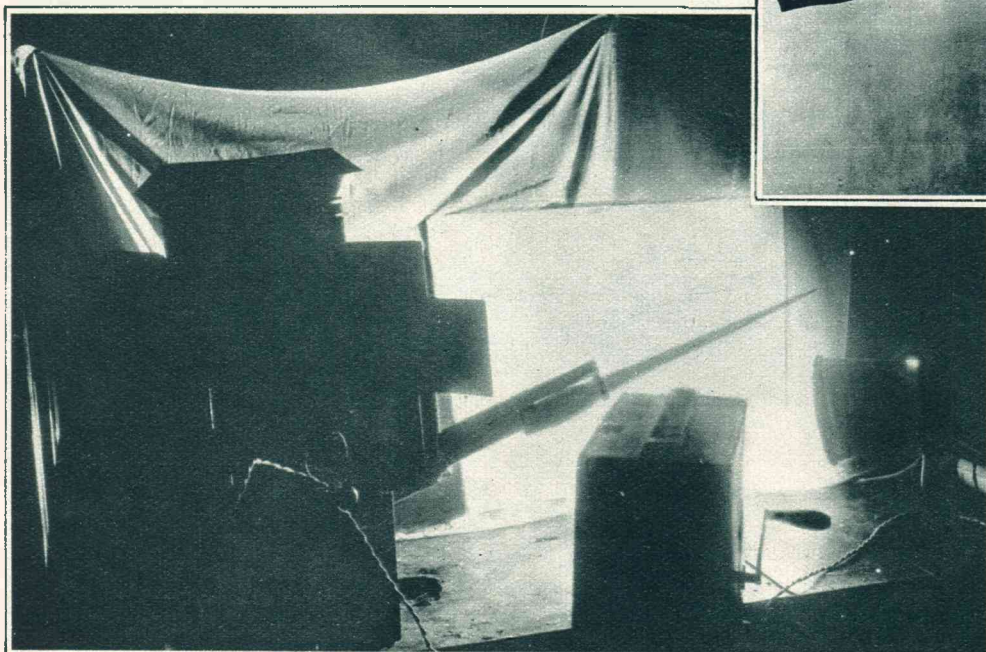
Noe, mae 'k kan je wè vertelle,
gee mien noe de kermis mae,
kà je wee is danse en sprienge.
Menschen, ik verlang d'r nae.

Mae mie al die ouwe menschen
is 't krek eender noe 'esteld,
kiek, ze kunne nie mi meedoe,
daevoe zitte z'op d'r geld.

A'k moeie Leen is goed bezurgde,
mie een degen vriejer, jaet,
kiek, dan was ze nie zò kwaed;
Gauw de bozze uut de laje,
en een 'eelen dag op straet,
was 't dazze 'eel de buurte burgde,
o mae!

GOEDKOOOP

Wanneer men hetzelfde resultaat kan bereiken met veel of weinig geld, is het dom om er veel geld aan uit te geven. Dat begrijpen filmfabrikanten ook, die dikwijls ongeloofelijke sommen besteden aan decors voor een film, maar natuurlijk

In het atelier

en op het doek in de bioscoopzaal.

dreigend kanon is volkomen bereikt, en het budget, dat de regisseur voor de film beschikbaar heeft, is voor slechts enkele centen aangesproken.

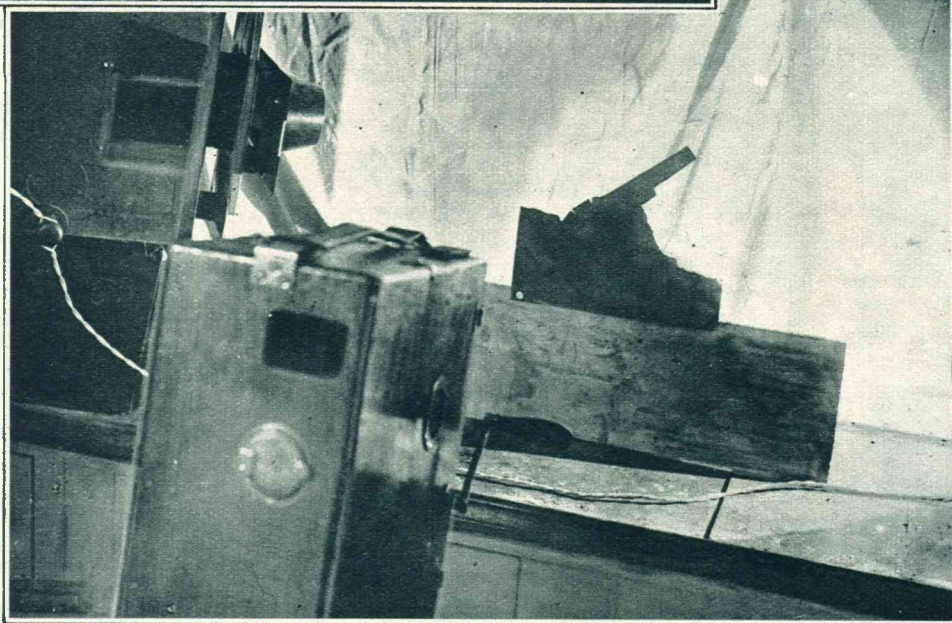
In een anti-oorlogsfilm wilde men een opname van een gewerschot van heel dichtbij 'opgenomen, inlasschen. Het gebeurde in Nederland, waar de autoriteiten niet bereid gevonden werden een operateur op een der militaire schiet-

banen toe te laten, waar dergelijke opnamen natuurlijk dagelijks te maken zijn. Een geweer moest dus gemaakt worden. De bajonet is uit een dun plankje gezaagd; de loop van het geweer is een gordijnenroe. De loop is ook maar heel kort, slechts 20 c.M. lang. Vóór in den loop werd een beetje blitz-lichtpoeder, zooals fotografen dit gebruiken, gelegd. Door den loop komt een lontje. De opname begint. Het blitz-poeder wordt aangestoken en de illusie van een gewerschot is gewekt. Het effect in de bioscoopzaal is echt, even echt of de opname op een schietterrein is gemaakt, en het is goedkoop.

hoe minder hoe liever besteden waar dat mogelijk is.

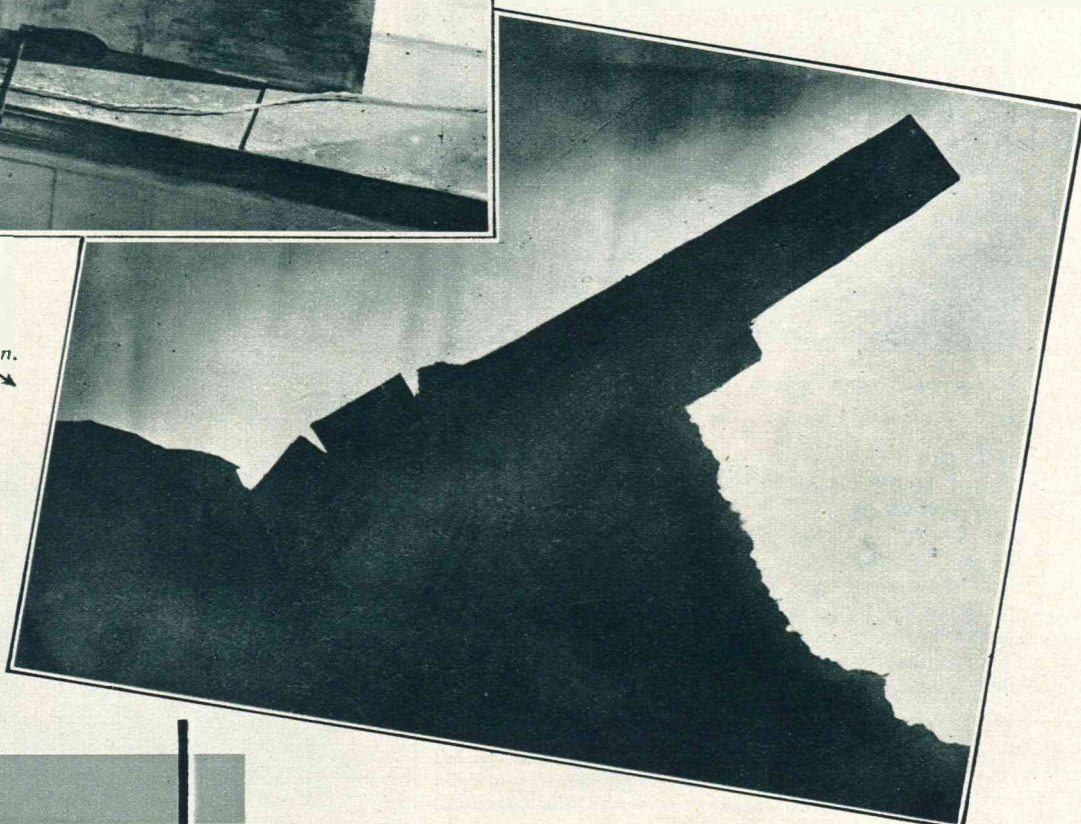
Vandaar de verschillende trucs, die tamelijk bekend zijn; wanneer men bijv. in de bioscoop een groot schip in een orkaan op zee ziet, is de opname in het atelier misschien met 'n speelgoedscheepje gemaakt; door vergroting, enz. wordt 't verlangde effect verkregen. Het resultaat is goed, en het is goedkoop verkregen.

Wanneer bij een opname voorwerpen gebruikt moeten worden, welke men niet anders dan met opoffering van groote geldbedragen machtig kan worden, gaat de filmproducent naar een goedkooperen weg zoeken. Zoo ziet men op een der nevenstaande foto's hoe een kanonsilhouet uit karton gesneden is. Links en rechts komt een schijnwerper, die den effen achtergrond belicht. Een der andere foto's geeft het effect te zien, dat deze opname in de film geeft. De impressie van een

Wat er noodig was voor de opname — een stukje bordpapier

en het resultaat — het dreigende kanon.

De velden getuigen van overvloed, nu de oogst weer daar is. (Lewedorp)

ALS DE OOGST DAAR IS...

Zij getuigen van werklust. (Nieuwdorp)

Er zijn in 't leven van den mensch telkens terugkeerende perioden, gedurende welke hij gegrepen wordt door een arbeidsdrift, die tot een zingende vreugde wordt. Want de mensch zal werken, dit ligt in zijn aard en behoort tot zijn bestemming, en zelfs de meest volmaakte arbeidstechniek zal niet van de dagelijksche werkzaamheden kunnen ontheffen.

Er is in onzen tijd allerwegen een tendens, om den arbeid voor vloekwaardig te houden, voor een

soort straf, waardoor men met opeengekleemde lippen heen moet. Men raffelt zijn werk af, let niet op kwaliteit en kwantiteit, haast zich alleen maar om klaar te komen.

Maar toch is het niet altijd zoo geweest. Er moet een zuivere arbeidsvreugde hebben bestaan in vroeger tijden, anders ware nooit het arbeidslied spontaan ontstaan, waarin het rythme van den arbeid stoer opklinkt. Onze oudste voorzaten, de Germanen (en wellicht ook hun voorzaten) kenden het lied van den arbeid, dat de lasten lichter maakte en de werkers wist aaneen te binden door een sterk saamhorigheidsgevoel.

Er is een lied, opgeteekend door den heer V. Oosten te Ierseke, dat in hartstochtelijke bewoordingen spreekt van arbeidersleed

en arbeidersonrecht, een lied dat een felle schildering geeft van toestanden, die we nog niet zoo

lang geleden op het platteland vonden. Het werd door een eenling geschreven, maar vertolkte zeker het leed van velen. Zoo als vele dingen, is het als volkslied verloren gegaan en dit werd zeker in de hand gewerkt door de verbetering, die gaandeweg in het leven der arbeiders intrad.

Neen, de tijd, dat de arbeiders, ook in Zeeland, gekookte aardappelschillen aten, is gelukkig voorbij, en hopelijk voor goed.

Er is in onzen tijd eerder een teveel dan een tekort aan de meest noodzakelijke gebruiksmiddelen. De velden getuigen van den overvloed, nu de oogst weer daar is. Zij getuigen van ijver en werkracht, van zon en voorspoed. Zij getuigen mede

Het geratel van de maaimachine en het geritsel van de sikkels klinken als 't lied van den arbeid over de velden. (Wilhelminadorp)

Oogst. Dagen worden zwoegend doorgebracht om de gouden vruchten te rapen.

van een werklust, die, ondanks alle mogelijke tegenslagen, ondanks alle malaise, ontembaar in den boerenstand leeft, en elk jaar opnieuw doet grijpen naar ploeg en spade. Want, moge de mensch pessimistisch zijn in zijn uitingen, optimist blijft hij toch in wezen, zoolang hij beziel wordt door den drang tot werken, en gedragen door het besef, dat arbeid zegen kan betekenen, en geen vloek.

De vloek van den arbeid! In dezen tijd, in het laatst der vorige eeuw is hij aan velen bewust geworden. Dit bewustzijn heeft gevoerd tot strijd voor meer menschaardige toestanden. Maar ook heeft het (o, keerzijde der dingen) schade toegebracht aan de zuivere arbeidsvreugde, aan de vreugde van den arbeid om den arbeid, een vreugde die niemand kan ontberen, wil hij van zijn leven iets moois maken, een vreugde, die evenzeer te vinden is in het werk van den grooten kunstenaar als in dat van den kinderlijk blijen mensch, die uit zijn knutselwerk iets draaglijks ziet groeien.

Arbeidsvreugde! Weer vloeien de velden over van goud; weer trekken

Aren lezen.

Arbeidsvreugde! Gelukkig de mensch, die met een glimlach de garven kan binden, omdat de zomer en zonneweelde hem naar het hoofd stijgen. (Wolfaartsdijk)

Oogst. Overal worden voorraden opgestapeld....

.... en naar de schuren vervoerd.

de maaiers en binders in gesloten formaties op naar de velden om den oogst te snijden en binnen te halen.

Vragen we thans niet naar de resultaten, laten we een enkel oogenblik het verschrikkelijke woord: „crisis” vergeten en ons overgeven aan het garen van de vruchten, die moeder Aarde ons schenkt.

Gemakkelijk is dit niet. Te veel schrijnt het besef, dat veel arbeid, practisch gesproken, voor niets zal zijn verricht.

Oogst.... Overal worden voorraden opgestapeld die niet aan den man kunnen worden gebracht....

—Oogst.... Dagen worden zwoegend doorgebracht om de gouden vruchten te rapen, en op de markten blijken zij waardeloos....

Oogst.... En daarnaast een krantenbericht.... aan de Spaansch-Fransche grens heeft men fruitladingen die een waarde vertegenwoordigen van 130.000 francs, in zee geworpen, omdat ze onverkoopbaar bleken.

Zeker, de zwarte slagschaduwen van onzen moeilijken tijd vallen donker over de vreugden van den oogst.

Maar gelukkig dan de mensch, die nog kan lachen, alleen omdat de zon schijnt en omdat de velden overvloeien van gouden rijkdom.

Gelukkig de mensch, die met een glimlach de garven kan binden, omdat de zomer en zonneweelde hem naar het hoofd stijgen.

Gelukkig de mensch, die weet te leven, met een lach door al zijn vele kopzorgen heen, gelukkig omdat elke dag naast zijn kwaad ook zijn goed heeft.

Dit heeft de oogsttijd ons te zeggen, de oogsttijd, die ook in Zeeland is ingeluid.

Van Roovers en Stormen

I. CYCLONEN EN SCHIPBREUKEN

door H. Bigot.

De eerste Oost-Indië-vaarders, die tegen het einde van de zestiende eeuw in ons land terugkeerden, brachten onder meer verhalen mee van stormen in den Indischen Oceaan, waarvan men de gelijke in Europa niet kende. De meeste thuisblijvers verklaarden die verhalen eenvoudig voor matrozenlatijn. Ze vertelden n.l. dat die stormen zoo krachtig waren, dat de schepen er door omhoog gesmeten werden, of ze kinderspeelgoed waren; dat steenenfactorijen langs de kust als kaartenhuisjes ineen gedrukt werden; dat die orkanen een geluid maakten of honderd kanonnen tegelijkertijd afgevuurd werden.

Dat de zeelieden, die voor het eerst den Indischen Oceaan bevaren hadden, voor dergelijke verhalen geen al te grif geloof vonden, is begrijpelijk. Want feit is dat de heeren het doorgaans met de waarheid niet heel nauw namen. Ze beweerden b.v. ook dat ze op hun reis zeeslangen gezien hadden, die met één slag van hun staart schepen uit elkaar geslagen hadden!

Wij weten thans reeds lang, dat de zestiende-eeuwsche zeevaarders niet gelogen hebben met hun verhalen over de geweldige stormen. Wij weten dat er inderdaad in sommige gedeelten van den Indischen Oceaan orkanen kunnen heerschen, met de kracht waarvan de oude zeelieden vertelden. Zelfs hebben wij er eenige jaren geleden in Holland een klein staaltje van beleefd, toen een cycloon of typhoon een gedeelte van het stadje Borculo verwoestte.

Cyclonen of typhonen kunnen in zekeren zin op één lijn gesteld worden met aardbevingen en vulkanische uitbarstingen. Zij doen denken aan iets bovennatuurlijks. Allen, die deze stormen meemaakten, hebben het angstwekkende gevoel gehad van een onafwendbaren doem, — of 't einde der wereld nabij was. Het firmament krijgt vreemde en onnatuurlijke kleuren, terwijl 't geluid van den orkaan met niets te vergelijken is. Sommige observeerders hebben ook gerapporteerd, dat gedurende het hoogtepunt van den cycloon een merkwaardige reuk was te constateeren van phosphor of zwavel — als 't ware iets satanisch.

Voor wie belang stelt in een krachtige, volledige

beschrijving van een typhoon, verwijzen wij naar een roman van den Engelschen schrijver Joseph Conrad, in het Hollandsch vertaald onder den titel „De Typhoon”. De auteur, die jarenlang als scheepskapitein de tropische zeeën bevaren heeft, beschrijft in zijn boek het wedervaren van een vrachtstoomer in een typhoon. Hij heeft daarvoor natuurlijk uit persoonlijke ervaring geput, en een beter en aangrijpender beschrijving is, naar wij meenen, nooit gegeven.

Schipbreuken à la Robinson Crusoe hebben tegenwoordig vrijwel niet meer plaats. De moderne techniek is een beletsel voor dit soort romantiek. De meeste schepen zijn uitgerust met een radio-installatie; zoodra gevaar dreigt van vergaan of schipbreuk, kan draadloos hulp opgeroepen worden. Maar tot voor betrekkelijk kort terug was dit anders. Of echter de betrokkenen zelf enthousiast waren over dergelijke romantiek, valt sterk te betwijfelen. In dit verband is het ook wel opmerkelijk, dat de annalen van den Indischen Oceaan bijna altijd schipbreuken vermelden — en het aantal is legio — waarbij de schipbreukelingen zelden het betrekkelijk gelukkig lot van Robinson Crusoe troffen. Het grootste deel der verhalen betreft schepen, vergaan bij eenzame eilanden, waar het den overlevenden alleen met de grootste moeite gelukte in leven te blijven tot zij door een toevallig passerend schip werden opgepikt, of in staat waren het dichtst bijgelegen land te bereiken in een eigengemaakt bootje. Het is trouwens merkwaardig dat in dezen Oceaan schepen bij voorkeur hun ondergang hebben gezocht op afgelegen, barre rotseilanden, als Nieuw-Amsterdam, St. Paul, de Crozet-Eilanden, Kerguelen, die ver zuidelijk, buiten de gewone scheepsroutes, in de koudere zone liggen, en die zoo onvruchtbaar zijn, dat schipbreukelingen vrijwel uitsluitend aangewezen waren op eigen geredde voorraden.

In Maart van het jaar 1871 verliet het gouvernementstransportschip „Megaera” Engeland, met bestemming Australië. Aan boord waren officieren en soldaten, ter aflossing van troepen in Australië, — met de bemanning mee totaal 666 man. Terwijl het schip feitelijk reeds te dicht bevolkt was, trof het reeds dadelijk het ongeluk, dat het met zwaar weer had te kampen. Ieder hoopte dat men voorbij Kaap de Goede Hoop en in den Indischen Oceaan beter weer zou treffen. Maar die hoop werd teleurgesteld, want vergeleken met de reis in den Atlantischen Oceaan, had men die prachtig kunnen noemen! In 't begin van Juni, midden in den vollen oceaan, werd het schip door een cycloon overvallen. Dat het dezen overleefde, mocht een wonder genoemd worden. Nadat de orkaan even plotseling had uitgewoed als hij was opgestoken, en het daglicht weer doorbrak, zag men op korten afstand het eiland St. Paul liggen. Daar bovendien een lek geconstateerd was, besloot de kapitein aan de lijzijde van het eiland voor anker te gaan, waarna een duiker over boord ging, om den romp te onderzoeken. Hij kwam terug met het minder prettige rapport, dat de romp bijna geheel

verteerd was door roest. Er kon met gemak een mes gestoken worden door de roestige platen. Voortzetting der reis in het schip, dat niet meer dan een wrak was, naar het Australische vasteland, op nog meer dan 1100 mijlen afstand, was uitgesloten. De gezagvoerder moest besluiten aan land te gaan. Het gelukte allen veilig op het eiland te komen, terwijl alle levensmiddelen gered konden worden. Juist op tijd, want spoedig daarna verdween de „Megaera” onder de oppervlakte. Wanneer de schipbreuk niet onder deze betrekkelijk gelukkige omstandigheden had plaats gehad zou waarschijnlijk niemand die overleefd hebben. Immers het eiland was onvruchtbaar, en het duurde meer dan een maand vóór de uitgezette wachtposten een zeil aan den horizon bemerkten. Tot groote vreugde der schipbreukelingen werden hun signalen opgemerkt, en het schip zeilde naar het eiland. Het bleek de Hollandsche bark „Aurora” te zijn. Een der officieren, luitenant Jones, begaf zich aan boord, om den gezagvoerder te spreken. Maar een nieuw ongeluk trof de schipbreukelingen. Terwijl zij op-eengehoopt aan het strand stonden, uitgelaten van vreugde, dat hun ballingschap nu een einde zou nemen, stak plotseling weer een der gevreesde tropische stormen op, die de bark de open zee injoeg. Na twee dagen eerst ging de orkaan liggen; ieder tuurde de zee af — maar de „Aurora” keerde niet terug. Langzamerhand begon de toestand der schipbreukelingen wanhopig te worden. De levensmiddelen begonnen op te raken, ieder werd op hongerrantsoen gesteld; bovendien — hetgeen begrijpelijk was — begon het moreele peil te zakken.

Eindelijk, toen de hongerdood reeds begon te dreigen, werd men een stoomschip gewaar, dat regelrecht op het eiland afvoer. Het bleek het oorlogsschip „Rinaldo” te zijn; aan boord bevond zich luitenant Jones. De „Aurora” was zoo ver van het eiland afgedreven en door den storm zoo beschadigd, dat de gezagvoerder het wijzer had geoordeeld, zoo spoedig mogelijk een Australische haven op te zoeken. Met luitenant Jones aan boord was vandaar uit een oorlogsschip naar St. Paul onder stoom gegaan. Maar nog hadden de elementen de ongelukkige schipbreukelingen niet genoeg gekweld; een nieuwe storm dwong de „Rinaldo” oogenblikkelijk weer zee te kiezen, zoodat ze eerst na drie dagen kon terug keeren om de nu bijna totaal verhongerden, waarvan er verscheidene gestorven waren, aan boord te nemen. Gedurende drie maanden waren zij op 't eiland opgesloten geweest.

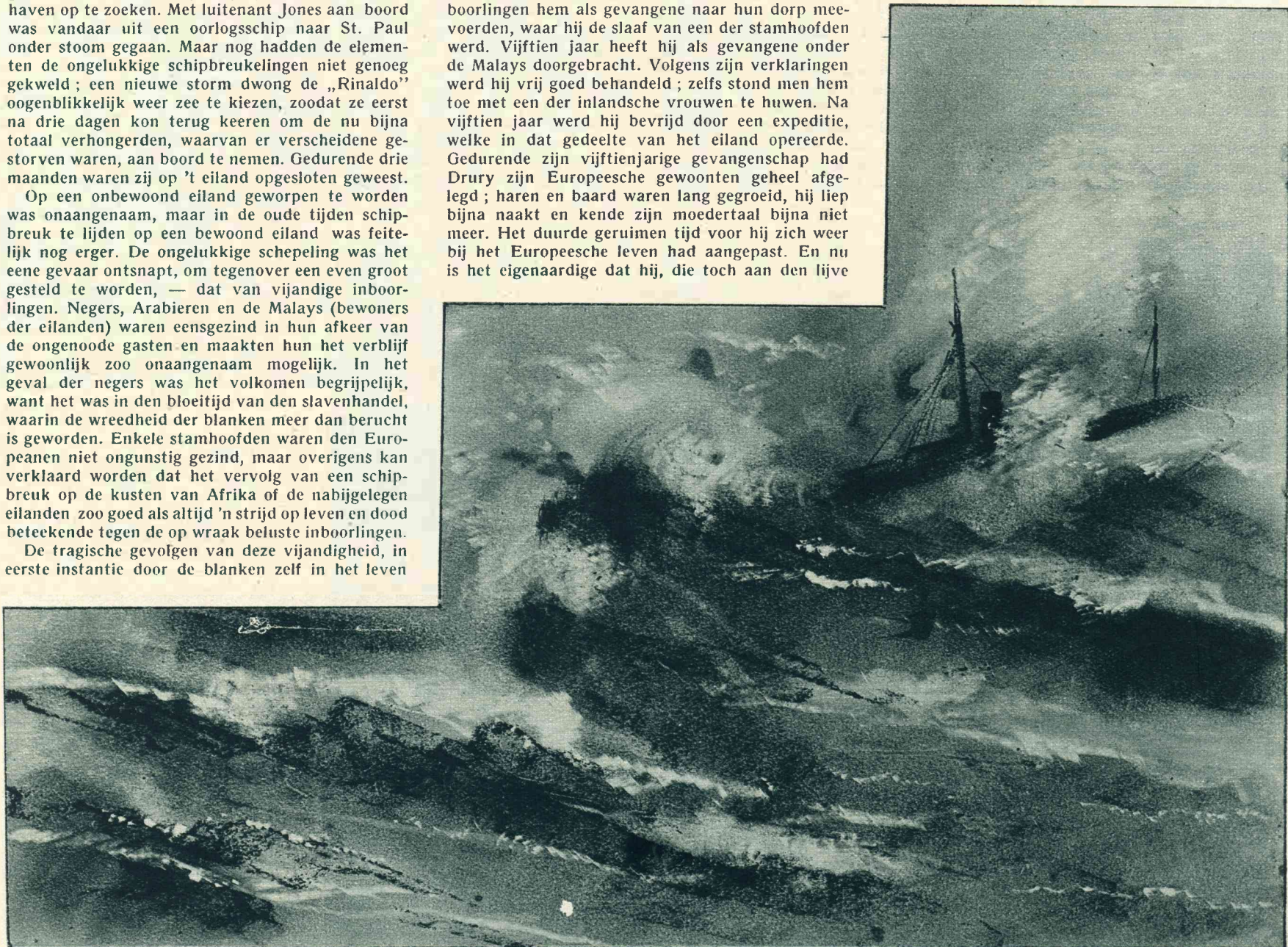
Op een onbewoond eiland geworpen te worden was onaangenaam, maar in de oude tijden schipbreuk te lijden op een bewoond eiland was feitelijk nog erger. De ongelukkige schepeling was het eene gevaar ontsnapt, om tegenover een even groot gesteld te worden, — dat van vijandige inboorlingen. Negers, Arabieren en de Malays (bewoners der eilanden) waren eensgezind in hun afkeer van de ongenooide gasten en maakten hun het verblijf gewoonlijk zoo onaangenaam mogelijk. In het geval der negers was het volkomen begrijpelijk, want het was in den bloeitijd van den slavenhandel, waarin de wreedheid der blanken meer dan berucht is geworden. Enkele stamhoofden waren den Europeanen niet ongunstig gezind, maar overigens kan verklaard worden dat het vervolg van een schipbreuk op de kusten van Afrika of de nabijgelegen eilanden zoo goed als altijd 'n strijd op leven en dood betekende tegen de op wraak beluste inboorlingen.

De tragische gevolgen van deze vijandigheid, in eerste instantie door de blanken zelf in het leven

geroepen, worden fel geïllustreerd door het lot van passagiers en bemanning van den Oost-Indië-vaarder „Degrave”, die in het jaar 1702 schipbreuk leed op de zuid-oostkust van Madagascar. Het schip, dat op weg was van Madras naar Engeland, zonk zoo snel, dat de opvarenden — bijna 140 in getal, waaronder twee vrouwen, — ternauwernood tijd hadden de booten uit te zetten. Nauwelijks aan land gekomen, werden de ongelukkigen onmiddellijk aangevallen door de inboorlingen. Dat de schepelingen, uitgeput en bijna doornat, in staat waren dien eersten aanval af te slaan, mag bijna een wonder genoemd worden. Gedeeltelijk hadden zij dit te danken aan het feit, dat het hun ook gelukt was een aantal musketten aan land te brengen. Besloten werd nu, onder aanvoering van den kapitein, te trachten de dichtst bijzijnde Europeesche nederzetting te bereiken. Dit was Ford Dauphin, een afstand van zestig mijl. Zoo ver zouden de ongelukkigen het echter niet brengen. Het was een vreeselijke tocht, dwars door de bijna ondoordringbare jungle, aan alle kanten omgeven door onzichtbare inboorlingen, wier aanwezigheid maar al te noodlottig bleek uit de werpspiesen, welke de vluchtelingen voortdurend bestookten. Hun weg was letterlijk bezaaid met dooden. Zonder onderbreking klonk van ver en nabij het monotone, angst-aanjagende geluid der tam-tams. Door het onzichtbaar blijven der vervolgers in de dichte wildernis kregen de vluchtelingen zelfs geen gelegenheid hen aan te vallen. Toen het gedecimeerde troepje een riviertje bereikte, kwamen de inboorlingen eindelijk te voorschijn, en deden een massa-aanval. De zeelieden verdedigden zich wanhopig en dapper, maar de uitslag kon niet twijfelachtig zijn. Op één na werden allen, ook de beide vrouwen, vermoord. De eene overlevende, — door wien men later met het lot der bemanning bekend is geworden, was een jong matroos, Robert Drury. Waaraan hij zijn redding te danken heeft gehad, is onbekend gebleven. Feit is in elk geval, dat de inboorlingen hem als gevangene naar hun dorp meevoerden, waar hij de slaaf van een der stamhoofden werd. Vijftien jaar heeft hij als gevangene onder de Malays doorgebracht. Volgens zijn verklaringen werd hij vrij goed behandeld; zelfs stond men hem toe met een der inlandsche vrouwen te huwen. Na vijftien jaar werd hij bevrijd door een expeditie, welke in dat gedeelte van het eiland opereerde. Gedurende zijn vijftienjarige gevangenschap had Drury zijn Europeesche gewoonten geheel afgelegd; haren en baard waren lang gegroeid, hij liep bijna naakt en kende zijn moedertaal bijna niet meer. Het duurde geruimen tijd voor hij zich weer bij het Europeesche leven had aangepast. En nu is het eigenaardige dat hij, die toch aan den lijve

het rampzalige der slavernij had ervaren, na een kort verblijf in Engeland weer opnieuw scheep ging naar Afrika, — om daar slavenhandel te gaan drijven. Hij wist daarmee zelfs een fortuin te vergaren, waarna hij — nu definitief — naar Engeland terugkeerde, en daar het verhaal schreef van zijn avonturen op Madagascar.

Schipbreuken, waarbij geen menschenlevens verloren gingen, waren zeldzaam. Dit gelukkige lot trof bemanning en passagiers van het schip „Earl of Eldon”, met een lading katoen op weg van Bombay naar Londen in 1834. In volle zee brak brand uit, die zoo snel om zich heen sloeg, dat men nog juist tijd had de booten uit te zetten, welke echter slechts onvoldoende geproviandeerd konden worden. Onder de opvarenden bevonden zich drie vrouwen en een baby. De kapitein besloot aan te houden op het dichtst bijliggende eiland, Rodriguez, dat echter nog ver verwijderd lag. De booten lagen zoo diep dat ze elk oogenblik gevaar liepen door de hooge zeeën overstromd te worden. Dag na dag was niets te zien dan water en lucht; het dagelijksch rantsoen moest al spoedig verminderd worden tot drie beschuiten en een halve pint water. Men kan zich voorstellen wat de schipbreukelingen geleden hebben: opeen gepakt onder een tropische zon, ten prooi aan honger en dorst, terwijl voortdurend haaien rond de twee scheepjes zwommen. Vooral de vrouwen en het kind waren er slecht aan toe. Toch wist de gezagvoerder er den moed in te houden. Eindelijk na dertien lange dagen werd in de verte het silhouet van Rodriguez boven den horizon zichtbaar. Den veertienden dag, 's morgens, waren de booten veilig door de koraalriffen genavigeerd en op het strand gezet, en kropen de meer dan uitgeputte schepelingen, van wie echter niemand overleden was, tegen de zacht glooiende kust op. Liefderijk werden zij hier verpleegd door de bij uitzondering gunstig gezinde inboorlingen.

DE KUS VAN DE LELIE

door
LOUISE KINGSTON

Als het verkocht had moeten worden, wat Yang droeg — Yang, de Rothschild der Chineezenwijk — van zijn gewatteerde schoenen af tot het smoezelige oude mutsje toe, dan had het nauwelijks een pond opgebracht, en nieuw had het nog geen drie pond gekost; maar er was stijl en karakter in zijn diepgegegroeide gele gezicht; en de oude handen, die haar donker-zijge haar streelden — de juweelen van haar haarspelden schitterden, als zij zich bewoog, en boven het eene teere rose oortje stak een bosje heliotroop, boven het andere een tuiltje viooltjes — waren de handen van een man, die wist te heerschen over anderen.

Wat Perzikbloesem droeg, zou heel veel hebben opgebracht, als het verkocht werd. Haar wijde, lichtgroene pantalon had Yang O meer dan twintig pond gekost, het borduurwerk op haar lang, mantel-achtig bovenkleed eenige malen dat bedrag; want een borduurkunstenaar in Kanton had er meer dan drie jaren geduldigen arbeid aan besteed; de knoopjes van dat kleed waren diamanten — een blauwe, zoo blauw als een gentiaan, een rose als een wilde roos, een sneeuw witte; maar de lichtstralen, die er uit schoten, waren lichtgroen en karmozijn rood; en haar schoentjes waren bezet met parels en topazen — en de parels waren niet klein, of „made in Japan”, maar uitgelezen uit de rijkste oesters van de bedden van Ceylon. En al was Perzikbloesem zelf minder schoon dan de arme Chineesche jongen, die haar vereerde, haar vond, zeer aantrekkelijk was zij in ieder geval.

De kamer was gezolderd en gelambriseerd met uitgesneden sandelhout; tafels en stoelen en bankjes (zwart teakhout, waarin draken stonden uitgesneden en kantachtige bloemmotieven) waren alle ingelegd met paarlemoer — paarlemoer, dat glansde in het schijnsel van het haardvuur en bloosde in de laatste zonnestralen, die binnendrongen door de ramen met de kralen gordijnen.

Een dozijn lampen — kostbare, lantaarnvormige lampen — hing laag neer van de sierlijke zoldering; een god (of een godin — dat zou ook Yang zelf niet hebben kunnen zeggen) zat in den „hoek van vereering”, een nis, die Yang in den muur had laten aanbrengen; het was een afzichtelijke godheid van onschatbare waarde, en er stond een reuklamp voor die langzaam rookte, tusschen twee kleine koperen bloempotjes; de eene bloem was een camelia, de andere een klaproos — beide kunstbloemen, leelijk. Er stond een kamerschut van uitgesneden jaspis, en een tweede van dik-geborduurde rijstzijde; er hingen wandspreuken aan de muren — een vogel, die naar den toeschouwer toe scheen te vliegen, en het oude principe, dat aan alle rassen gemeen is: „Wees goed en gij zult gelukkig zijn” — maar dan in een meer Chineesche zinswending uitgedrukt, met de penseelvegen van het Chineesche „schrift”, dat op zichzelf al een versiering is. Er waren kussens — voor de kleine voetjes van Perzikbloesem, en kussens, waarop zij liggen kon; haar pijpen, met juweelen bezet, lagen op haar ivoren rooktafeltje; haar borduurraam stond bij het venster,

en een groote porseleinen vaas, die in een hoek stond, was een heele villa in een deftige wijk waard. **No. 2.**

„Wat wil je, mijn bloem?” herhaalde Yang.

En toen zei ze het hem, terwijl zij met haar handen een van zijn handen omkneld hield; zei hem, dat het haar wensch en haar verlangen was, dat hun dienaar Hung No hen vergezellen zou naar de Stad van de Gouden Poort — naar San-Francisco.

Yang O luisterde toe, zooals hij naar alle menschen en naar alle dingen luisterde, met groot geduld, zonder uiterlijk iets van ongeduld of ontevredenheid te toonen.

En toen zij had uitgesproken, legde hij de hand weer op haar hoofd, en hij glimlachte vriendelijk, toegeeflijk, terwijl hij sprak.

„Mijn dochter, spreek mij niet meer over die zaak. Zij is afgedaan!”

En hoewel hij nog glimlachte, en met een van haar haarspelden speelde, begreep Perzikbloesem, dat het nutteloos zou zijn, nog meer te zeggen en bovendien wreed voor Hung.

Tegenover zijn dochter had Yang O niet het minste blijk van toorn gegeven; het scheen bijna, alsof hij volstrekt geen betekenissen hechtte aan haar vraag; maar die avond bracht voor Hung No een kastijding, misschien nog erger dan hij er ooit een gehad had. Het gebeurde niet dikwijls, dat Yang O toegaf aan de ondeugden der blanken — sterken drank raakte hij maar zelden aan; maar er waren dagen, dat een van zijn geheimzinnige belangen (hij had er vele) hem in het gezelschap bracht van zeekapiteins, die lang en stevig konden zitten drinken; mannen, met wie hij minstens één „glasje in vriendschap” moest drinken, als de „zaken” gelukken wilden, die hij op ’t oog had; en als Yang O één flinken slok had gebruikt, verlangde hij naar een tweeden — verlangde hij met een verlangen, dat machtiger werd dan hij, zooals het bij velen gaat... en dat werden dan ontzettende dagen voor Hung No.

Laat in dien middag, nadat Perzikbloesem haar verzoek gedaan had, trok Yang O naar een ander deel van Londen, om een „mooi” en netelig zaakje te regelen met een ouden kapitein, een Schot — die moest een zending opium meebrengen, en Yang O kwam thuis met een gisting in zijn aderen en „bloed” in zijn oogen.

Hij struikelde over Hung No, die even lag te rusten, en weer nam hij den jongen achter in den nek, en droeg hem met een zekere katachtige voorzichtigheid naar de kamer achter het restaurant.

Hij sloot de deur.

En toen sloeg Yang O hem, tot er geen leven meer scheen te zijn in het lichaam van den jongen, en tot het vuur van den alcohol was uitgebrand in de aderen van den ouden man.

Toen, afschuwelijk grijnzend, ging Yang O zijn restaurant weer in, en wijdde zich genoeglijk aan het bezwendelen van zijn klanten. Hij was een begaafd „koopman”, die oude Yang O. En altijd glimlachte hij, nooit verloor hij zijn zelfbeheersching, nooit verhief zich zijn stem tegenover een klant, die nog geld uit te geven of te verspelen had. De Chineezen hebben een oud spreekwoord: „Wie geen glimlachend gezicht heeft, moet geen winkel openen”. Yang O bracht dat oude Chineesche voorschrift in praktijk.

Het was al vroeg in den morgen, een grijzen, triestigen morgen, toen Hung No „bijkwam”, en toen duurde het nog lang, eer hij zich kon bewegen.

Het was Yang O, die hem eindelijk in beweging bracht, en wel met zijn voet.

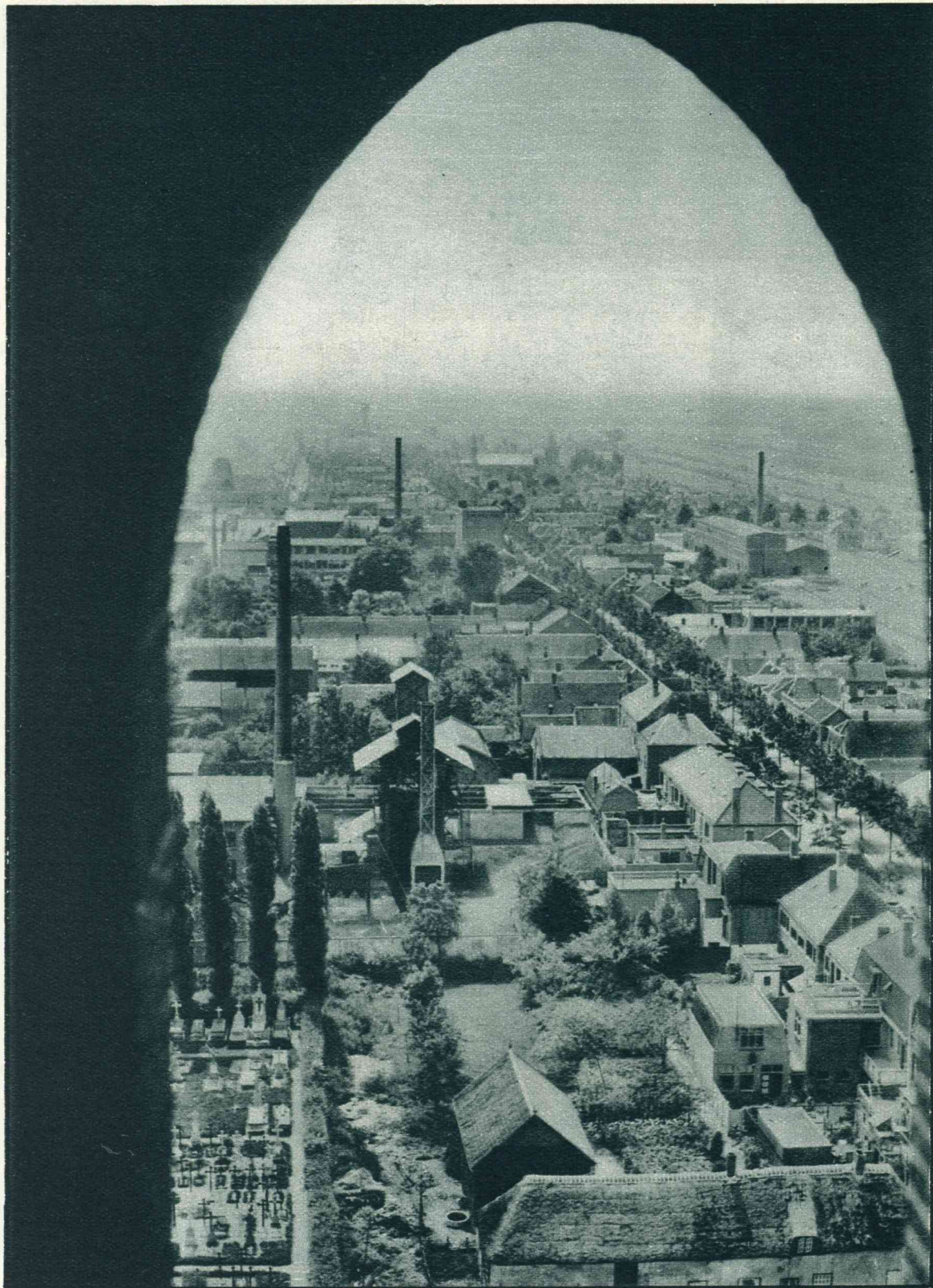
Zonder een woord te spreken overhandigde hij Hung een beurs en een papiertje, waarop bevelen geschreven waren, en bulten, in het naargeestige eerste daglicht van die donkere, smerige straat, las Hung No die opdrachten, en bemerkte hij, dat hij werd uitgezonden om de laatste voorbereidselen te treffen voor de reis van Yang O naar San Francisco.

Hij moest biljetten koopen voor passage op een der groote stoomschepen — biljetten voor Yang O, voor Perzikbloesem en voor haar oude amah, Min Li; en er kwam geen oogenblik iets anders op in het pijnlijke hoofd van Hung No, dan regelrecht naar het scheepvaart-bureau te gaan en daar met

Op reis door ons land.

AAN DE WAAL BIJ ZUILICHEM.

Op reis door ons land

WAALWIJK, HET CENTRUM VAN HET LANGSTRAATSCHE INDUSTRIEGEBIED.

maar goed, want de pijn van die tranen hielp hem de pijn van zijn wonden te vergeten.

Eindelijk gingen zijn oogen dicht. Hij zag zichzelf weer terug in China, als kleinen jongen, zoo jong, dat hij bijna niet zeggen kon hoe oud; maar hij zag opnieuw voor zich al die warme, gouden visioenen der kindsheid — die aandoenlijke beelden, die des te bekoorlijker worden, omdat zij half vergeten zijn, des te schooner, omdat het zoo onwaarschijnlijk is, dat zij ooit vervuld zullen worden!

Hij keek naar vlinders, die opfladderden langs een eeuwenouden muur, hij luisterde naar den klank van Chineesche stemmen, die gesproken hadden door miljoenen jaren heen, hij ving het zachte gekabbel op van een gezwollen rivier tegen de zijden van een traag voortglidende jonk.

China!

Maar dan — Perzikbloesem?

Hij deed de oogen open en keek voor zich uit. Een jonge man en zijn meisje waren plotseling verschenen, hij wist niet van waar, en zij stonden dicht bij elkander, met een onverholen innigheid, die een ontzetting was voor Hung's Chineesche oogen, maar die vol schoonheid was voor zijn gekwelde, hongerige ziel en voor zijn martelende verlatenheid.

Zij hadden lief.

Zij waren zeer arm! Dat wist hij. Het was duidelijk te zien aan de kleeren van den jongen man — en van het meisje ook. Hij, Hung No, hoe een armzalig wezen hij ook was, had stapels van die kleeren kunnen koopen voor een paar van de dollars, die hij verstopt had in den vunjigen kelder van Yang O. Maar zij hadden lief!

En hij — hij zou nooit mogen liefhebben. Dat was hem ontzegd. Zijn paradijs was door een onverbreekelijken slagboom afgesloten.

De normale menschenziel in hem kreunde bij die gedachte — en in dat oogenblik kwam er in zijn hart een haat, zooals hij nog nooit te voren gekend had. Ieder vuur is aangestoken met 'n kleine vlam. Het gezicht van de liefde tusschen die twee nederige zielen op dat kleine stukje Londense leelijkheid was het vlammetje, waardoor het vuur van Hung No's haat oplaaide.

Hij zag terug over de jaren, tot een zekeren dag, waarop hij als kind, midden in dien razenden gruwel van vlammen en zwaarden en bloed — de Bokkers waren losgebarsten en gingen op het ergst te keer — had voortgesukkeld achter de hielen van Yang O, langs den kant van een met bloed bevleekten weg, den dag, dat Yang O de oude Min Li en de kleine Perzikbloesem (de baby) had gered van de roovers, die moordden en vernielden en roofden van Peking tot Hankow.

En sindsdien had Yang O voor hen allen gezorgd — als men achttien jaren wreedheid tegen Hung No „zorgen” kon noemen. Maar de broeiende haat schoot op tot vlam in de ziel van Hung No, want hij beseftte bij dien terugblik, zooals hij het tevoren nog niet beseft had, dat Yang O hem met dezelfde teederheid had kunnen grootbrengen, als hij het Perzikbloesem gedaan had. Hij had hem kunnen opvoeden als een zoon, en niet als een hond of een slaaf, — dan had hij, Hung No, Perzikbloesem nu mogen aanzien met de oogen van een gelijke, en...

Maar neen, nooit! Zij had in haar kinderjaren over hem gesproken als over een broeder — zoo lief was zij — maar hij begreep, dat die woorden enkel uit de kiesche medelijndheid van haar ziel hadden kunnen voortkomen. Voor haar kon hij nooit iets anders zijn dan een slaaf, iemand uit een andere wereld, en dus... Weer keek hij op; hij zag, hoe de twee onder den noodlijdenden olm elkaar kusten — zij die gelijk waren, die één waren van afkomst en van zin... Hung No huiverde.

Over een maand ging Perzikbloesem weg. Dan had hij niets meer. Misschien zou hij haar nooit terugzien. Dat kon men nooit weten. Menschen sterven als vliegen in dat Londen, waar geen warmte was en geen hulp.

Yang O moest boeten. Zijn uur was geslagen.

En Hung No zat te overleggen in zijn gele brein, hoe hij Yang O, zijn meester, het beste straffen kon — hoe hij hem het felste straffen kon.

En omdat hij een Chinees was, en omdat zijn lijden een groote bitterheid en geslepenheid had gebracht in zijn denkwijze, stelde hij zich niet zoo iets onhandigs voor als een mes, dacht hij niet aan zoo iets goedkoops en genadigs als vergif; moord was zijn weg niet; maar met een plotselinge opwelling van helsche vreugde dacht hij aan het geheim van Yang O.

stiptheid de bevelen van Yang O uit te voeren. Maar hij permitteerde zich één vertraging. Hij ging naa. Sin Fat — Sin den apotheker — en liet zich voor zijn eigen geld opfrissen en opknappen. Want hij kon niet zoo gehavend, geschraamd en bevuild op het scheepvaart-bureau aankomen, hij, die kwam als dienaar van den vader van Perzikbloesem. Hij verlangde er naar, Yang O te vermoorden — hij bedacht soms al plannen in die richting — maar zoolang Perzikbloesem woonde in het huis van Yang O, wou Hung No zijn meester niet tot schande strekken.

Maar toen het gebeurd was, en hij de biljetten in de hand had, en hij aan den datum dacht — hoe nabij die was, en wat die voor hem beteekende — begon zijn brein te werken, ingespannen, ijverig.

Precies een maand na dezen dag zouden zij gaan — en voor den eersten keer in zijn heele leven, voorzoover hij het zich kon herinneren, zou hij gescheiden worden van Perzikbloesem, zijn „zuster”, en hij zou niet in staat zijn, haar te omgeven met zijn toewijding.

Langzaam ging hij terug naar de straat van zijn vreugde en ellende, maar toen hij eindelijk dicht bij het restaurant was, ging hij niet aanstonds naar binnen, om rapport uit te brengen van het resultaat van zijn boodschap, maar sloeg een zijstraatje in, al was hij er zich van bewust, dat hij hierdoor waarschijnlijk een nieuwe afstraffing zou oploopen; en toen hij een open plek bereikte, waar wat gras groeide en een paar vervelooze banken stonden, en waar kinderen hun best deden om te spelen, ging hij zitten — niet om te rusten, maar om na te denken.

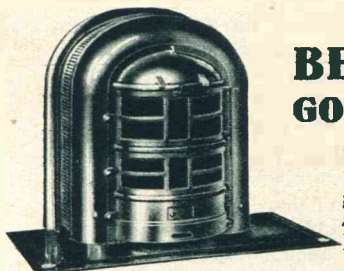
Hij zat zeer stil, en keek voor zich uit, alsof hij met staren in de ruimte middelen en wegen zou ontdekken.

Zijn oogen stonden pijnlijk van onvergoten tranen, en misschien was dat

Vacantiebrief van een slanke Dame

In de Badplaats.....1932.
Zendt U mij s.v.p. nog een buis Facil. Door de laatste heb ik 4 K.G. aan gewicht verloren en nu wil ik voorkomen, dat het goede vakantie-eten mijn gewicht weer zou doen toenemen.....C.T.P.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

VAN ZWOL'S HAARD

Haarden compl. geplaatst vanaf

f 57.50

Nieuwe Markt 19-20, Rotterdam.
Rotterd. dijk 247, Schiedam.

C. VAN ZWOL

Haar arm verstijfd door reumatiek.

Het juiste middel hielp weer.

...aren heb ik aan reumatiek geleden. Er kwam een tijd, dat ik haast niet meer kon door de pijn in mijn voeten. De duim van mijn linkerhand was zoo stijf, dat ik hem alleen kon buigen met behulp van mijn rechterhand. Ik was te bang om naar bed te gaan, omdat mijn rechterhand en -arm tot de elleboog altijd verstijfd werden en de pijn was ondragelijk totdat ik weer circulatie in den arm kon krijgen. Ik begon met voor het ontbijt een halven theelepels Kruschen Salts te nemen in een glas warm water, en ik kan U verzekeren dat ik een heel andere vrouw geworden ben. Ik vertel aan iedereen wat ik neem en hoe gelukkig ik daarmee ben.
Mevr. W. A. B."

Kruschen bevat zes minerale zouten, welke lever, nieren en maag aansporen tot beter werken. Het

gevolg van deze inwendige gezondheid is een versterkte en verfrischte bloedstroom. Giftig urinezuur wordt verwijderd langs den natuurlijke weg en de reumatische pijnen stoppen. En wanneer U voortgaat met Kruschen zal Uw geheele wezen — lichaam en geest — deze zuiverende werking ondergaan

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp. N. V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam (C).

PIJNLIJKE HUID? WAAROM LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 'snachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

DDD. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

MET

SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

VAN RIJN'S MOSTERD
Utrecht De Beste

FRAPARO CHOCOLADE
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

Zomer in Zwitserland
Alle inl. door Publicitas A.G., Auslandsdienst, Lausanne (Zwitserland)

Lugano-Paradiso HOTEL VICTORIA AU LAC
(Zuid-Zwitserland) gerenommeerd familiehotel, direct aan het meer. Pensionsprijs voor kamers m. uitz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12-13 bij 1e klas bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar. Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa“, Pension vanaf Zw. fr. 11.-

en maakt de teint verblindend roos. Scherk Face Lotion dringt diep in de poriën van de huid. Alle onzuiverheden lossen op, meesters verdwijnen. Omdat U het gezicht met Scherk Face Lotion gereinigd hebt voelt U het welzijn der huid opleven en vers, stralend, trekt. Wrijf daarom Uw gezicht vóór en 's avonds met Scherk Face Lotion af. Het resultaat openbaart zich snel.

Probeer U het eens! Zendt deze advertentie met Uw adres en 15 ct. portie aan de fa. S. Blindeman & Co., v. Baerlestr. 89, Amsterdam. U ontvangt dan een gratis proef-flesje.

Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met het opschrift Scherk. Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK

Verfraait het gezicht!

Scherk Face Lotion

Kunststanden Gebitten
SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD, Mathenesserlaan 398 b bij de Hooofdriif - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b. Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuincoep (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIETWolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenscheest 56 Schiedam

ARENA
STATIONSPLEIN 12
HET VARIETE VAN ROTTERDAM
10330 TELEFOON 15918

2Jaar: ARENA
Augustus 1930-1932

16-31 Augustus:

Alfredo Cipsy Orchestra
Het groote succes van het !
Palladium, London

Alfredo Cipsy Orchestra
1 Alfredo
1 Zanger
20 Virtuozen

Kees Pruis **Marcel Barger**

Attentie!
De attractie v.h. Roxy Theater, New-York
Rasechte Rotterdamse jongens

The Kemmys and Ivey
en
verdere attracties

Dagelijks: 2¹⁵, 8³⁰
25 c.—1.50 incl. bel.

Zondag: 2¹⁵, 5, 8³⁰

Adverteeren doet verkoopen!

MENGELKAMP'S KUNSTGEBITTEN
f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943

Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.

Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

MENGELKAMP

Witte Tandent: Chlorodont
de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

Op reis door ons land.

EEN DER MOOISTE PARKEN VAN NEDERLAND, HET KRONENBURGERPARK VAN NIJMEGEN.

IV

Wilfred Harvey keek naar de wonden op den rug van Hung No, en al was hij dokter, en al had hij al eenigen tijd zijn practijk uitgeoefend in de Chineezewijk, hij werd een beetje bleek en hij walgde.

„Groote hemel, Hung — dat is verschrikkelijk! Je zult naar bed moeten, beste jongen — anders kan ik nergens voor instaan. En ik zal dat beest-mensch op laten bergen!”

Hung No boog diep en deed zijn blouse aan.

„Mijnheer,” zei hij, „de aanraking van uw vriendelijkheid en de macht van uw medicijnen zijn zoo groot, dat ik morgen een nieuw mensch zal zijn, en u zoudt mij kwaad doen, als u Yang O die paar schrammetjes kwalijk wou nemen!”

De jonge dokter liet een knorrend geluid hooren, toen hij aan zijn bureau ging zitten, om een recept te schrijven voor een smeersel.

„Schrammetjes!” mompelde hij.

„Het zijn maar speldeprikjes, meneer, vergeleken bij de groote litteekens in mijn ziel!”

Harvey lachte.

„Je bent een grappig kereltje, Hung, maar ik heb je altijd wel een goed soort gevonden. Ik zal 't er dan dezen keer maar bij laten, ofschoon 't een hemeltergende schande is. En eerlijk gezegd denk ik er ook een beetje om, dat mijn leven bij opbod niet meer dan een paar uren waard zou zijn, als ik 't opnam tegen Yang O, dien ouden misdadiger.”

Hung No nam het papiertje aan, waarop het recept geschreven stond, en boog het hoofd.

„Woorden van wijsheid vallen van uw lippen, als honing uit de zware raat!”

„Dank je wel.”

„En edelmoedigheid is de adem, dien u uitademt.”

„Da's aardig gezegd.”

Wilfred Harvey keek den jongen Chinees met een zekere nieuwsgierigheid aan. Hij kende Hung No al eenige jaren. Toen hij eens, na een nachtelijke visite, door straatbandieten was aangevallen, had Hung hem uit een heel lastige positie gered, en dat had hij nooit vergeten. Stukje voor stukje had hij de vriendschap en het vertrouwen van Hung gewonnen; het duurt lang, eer Chinezen een van beide geven, maar als zij het eenmaal gegeven hebben, nemen zij het nooit meer terug — en Hung had nooit verzuimd, naar hem toe te komen met zijn lichamelijke ongemakken, en er prompt voor te betalen — en hij had zijn naam bekend gemaakt onder de Chineesche bewoners der wijk als dien van een knap en sympathiek geneesheer.

Harvey was een knappe jongeman, met blond haar, blauwe oogen en breede schouders, en een sterken mond, die heel dikwijls warmer en zachter stond door een glimlach, die iederen wrevel ontwapende — een glimlach, die er op berekend scheen te zijn om vrienden te maken, zelfs in de Chineezewijk; en een vriend, dien hij zich eenmaal verworven had, wist hij door zijn eenvoudige trouw te behouden ook, zelfs in de Chineezewijk.

„Waarom geeft die oude woesteling je toch zooveel slaag, Hung No?” bleef Harvey doorvragen, toen hij weer voor zijn bureau zat en den jongen Chinees zijn sigarettenkoker voorhield. Hung verlangde er naar te rooken, maar hij bedankte, omdat hij zich niet waardig achtte om te rooken in tegenwoordigheid van den jongen dokter. „Iedereen zegt,” ging Harvey voort, terwijl hij een lucifer aanstreek, „dat je meer voor hem bent dan zijn rechterhand.”

Hung No glimlachte vreemd.

„Ik ben zijn slaaf, meneer,” antwoordde hij, „en zelfs dien titel schijnt mij nog niet waard te vinden. Misschien ben ik dat ook niet! Maar ik denk, dat hij mij slaat, omdat ik — ik alleen — zijn geheim ken!”

Langs het sputterende vlammetje van zijn lucifer heen wierp de jonge dokter een vluggen blik op den Chinees.

„Geheim! Jullie gele duivels hebben allemaal geheimen. We weten heel goed, dat jullie hier geen van allen voor je gezondheid bent. Wat bedoel je — opium, witte sneeuw...?”

Hung No schudde het hoofd. Dit was het oogenblik van zijn wraak, en de eerste zoetheid van den smaak prikkelde zijn tong. Er zouden nog meer oogenblikken van heerlijkheid komen in de volvoering van zijn plan, beslissender oogenblikken — maar niet één zou kunnen halen bij dit, waarin hij voor het eerst het geheim van Yang O uitsprak, het oude donkere geheim, dat hij verzwegen zou hebben door alle martelingen heen zelfs, als Yang O hem maar een beetje vriendelijkheid had betoond.

„Perzikkbloesem...” begon Hung No.

„Wie is Perzikkbloesem?” vroeg de dokter.

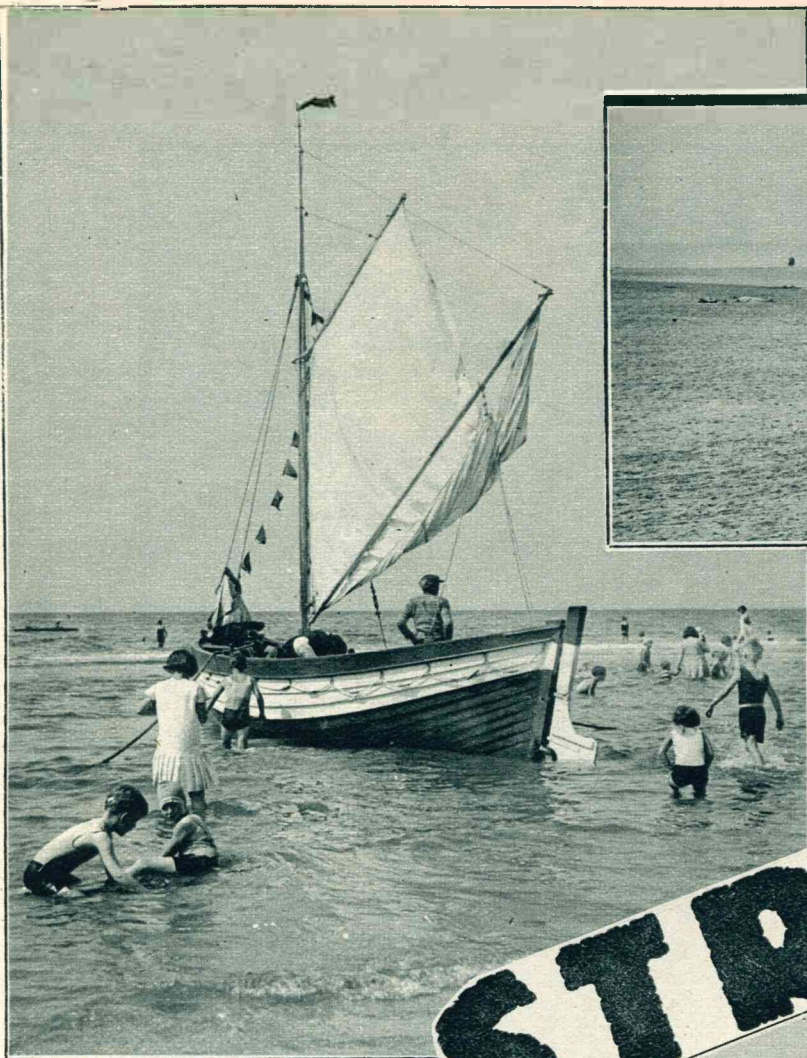
„Het geheim van Yang O!”

„Spreek duidelijk, man. Van poëzie heb ik...”

Voor dien éénen keer veroorloofde Hung No zich de grofheid, zijn wel-doener in de rede te vallen.

„Vele jaren geleden, mijnheer, toen ik nog een kind was, in China, was er strijd onder mijn landgenooten — dat is er dikwijls — en ik was toen al — ik weet niet hoe of waarom — het bezit van Yang O... eigendom van denzelfden meester, die mij nu slaat.”

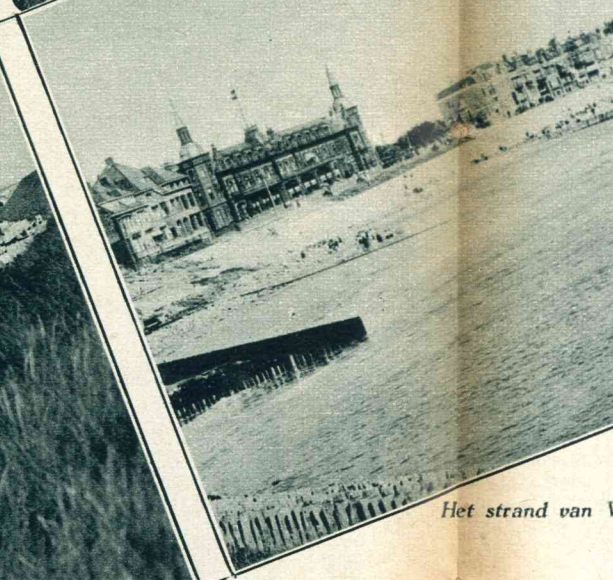
(Wordt voortgezet.)

IJmuiden is een van de badplaatsen, waar de laatste jaren velen de genoegens der zee zoeken, zonder dat er een lange boulevard met Kurhaus, cabarets en groote hotels is.

STRAND EN ZEE

Bij verschillende badplaatsen heeft men een z.g. vrij strand, ook bekend als het stille strand. Stil is het echter allesbehalve; op warme dagen, vooral ook op Zondagen, is het er zoo druk, dat menschen en geïmproviseerde tentjes ongeveer het geheele strand bedekken, zoodat er geen plekje wit zand is te zien. Aan beide zijden van de badplaats strekt dit stille strand zich uit. Bovendien heeft men op verschillende plaatsen langs de kust tegenwoordig tentenkampen; het gevolg is dat hier en daar geen werkelijk vrij strand is, d.w.z. strand dat niet in gebruik genomen is door kampeers en badgasten. Gaat men bijv. van IJmuiden naar Bloemendaal aan Zee, aan 't einde van den mooien Zeeweg dwars door de duinen, dan is men, door 't drukke „stille” strand en het tentenkamp, bijna niet buiten menschen. Van hier naar Zandvoort heeft men weer het stille strand, een andere badgelegenheid en nog eens het stille strand, dat zich Zuidelijk van Zandvoort ook ver uitstrekt. Naar Noordwijk is het dan geen onmenselijke afstand meer. Noordelijk van IJmuiden is men spoedig in Wijk a. Zee; aan beide zijden weer stil strand, vervolgens, meer Noordelijk nog, Bakkum of Castricum aan Zee, Egmond, enz. Nog enkele nieuwe badplaatsen, en spoedig is er geen enkel plekje aan de kust meer, waar de zee niet door baders en zwemmers bevolkt wordt.

Het strand van V

De man die niet tijde strandkleeding

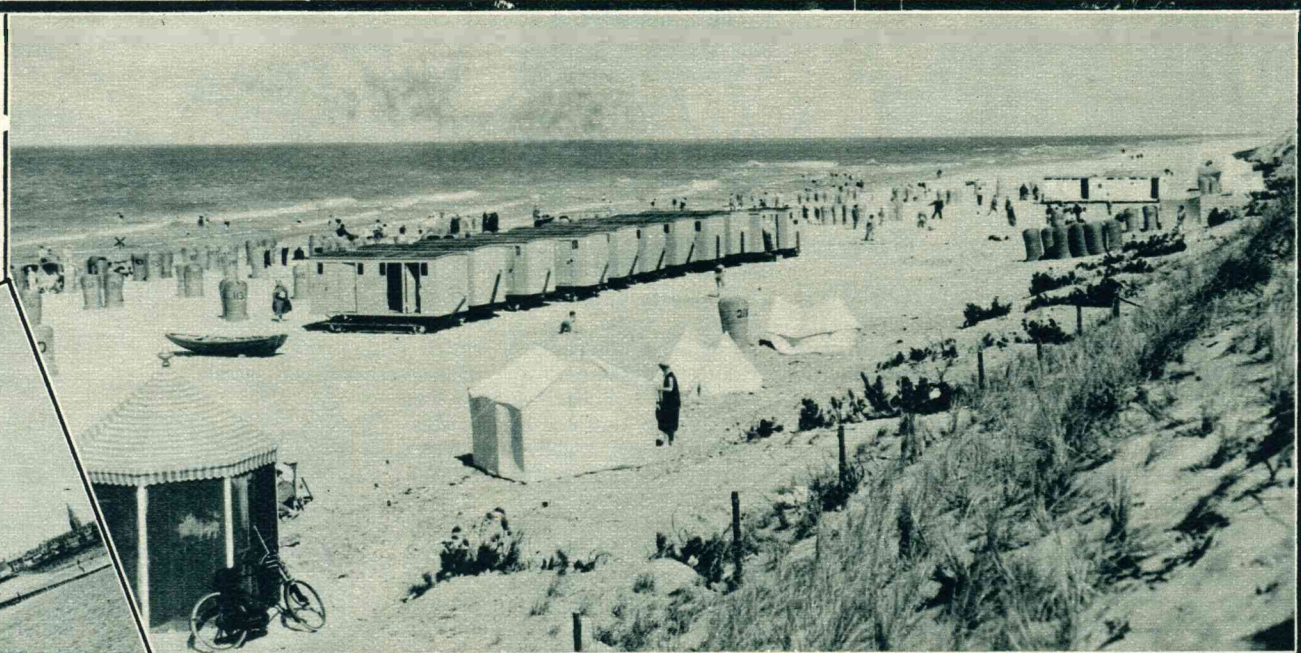
Schiermonnikoog, een van de rij eilanden in het Noorden, die, voor den oorlog bijna onbekend, steeds meer en meer als badplaats in trek komen.

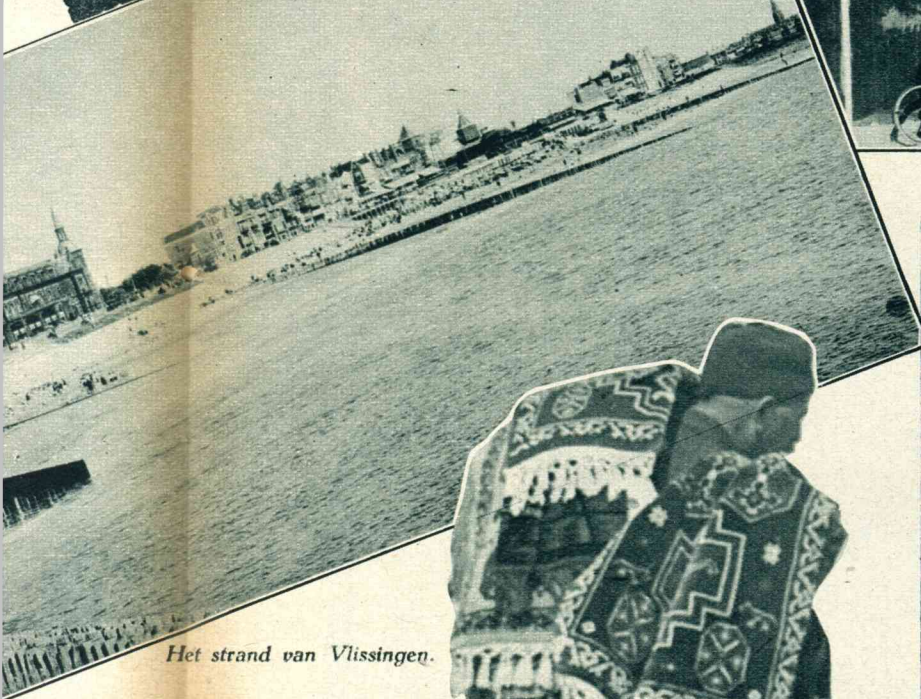
Voor al se
dam en
nomen n
groote vo

Vooraf schoolreisjes vanuit Amsterdam en omstreken worden ondernomen naar het strand — bij de groote voorhaven van de hoofdstad.

ZAND

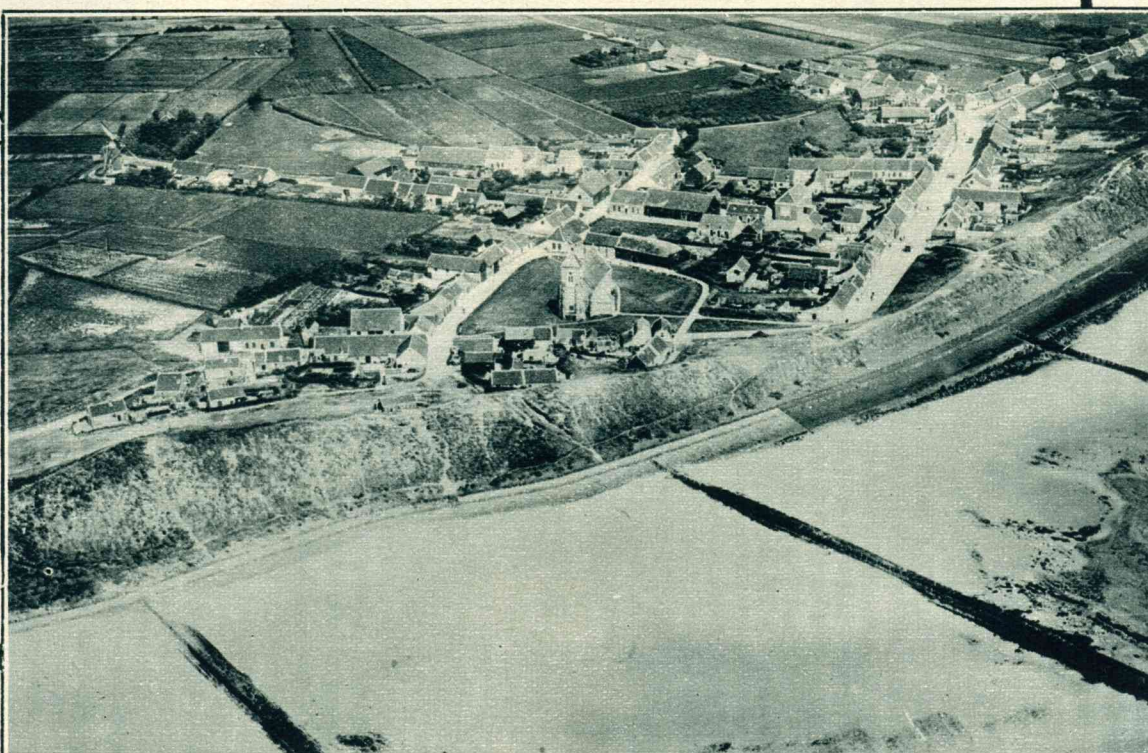

Ameland.

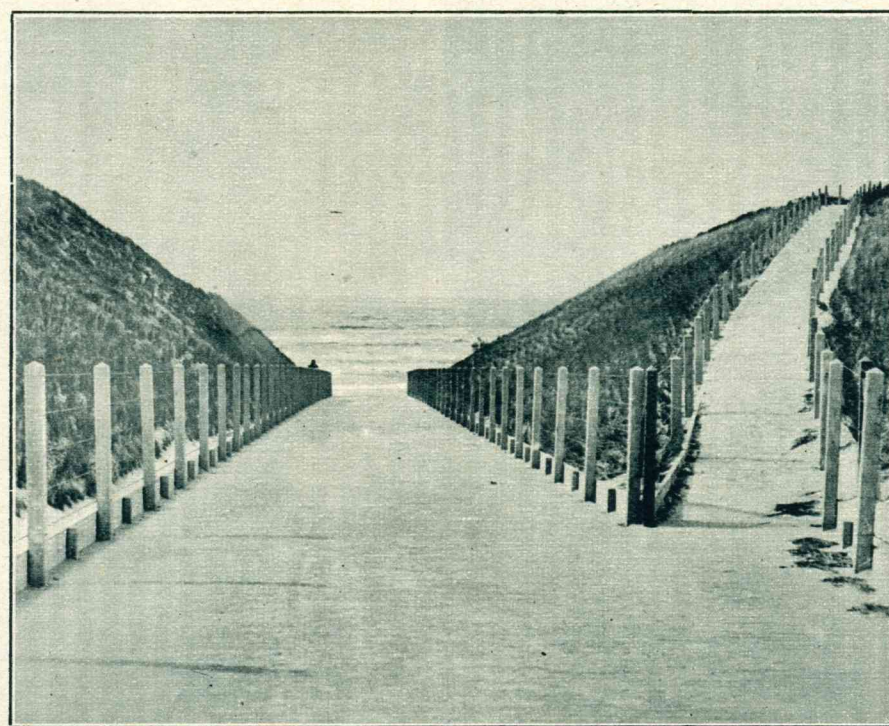
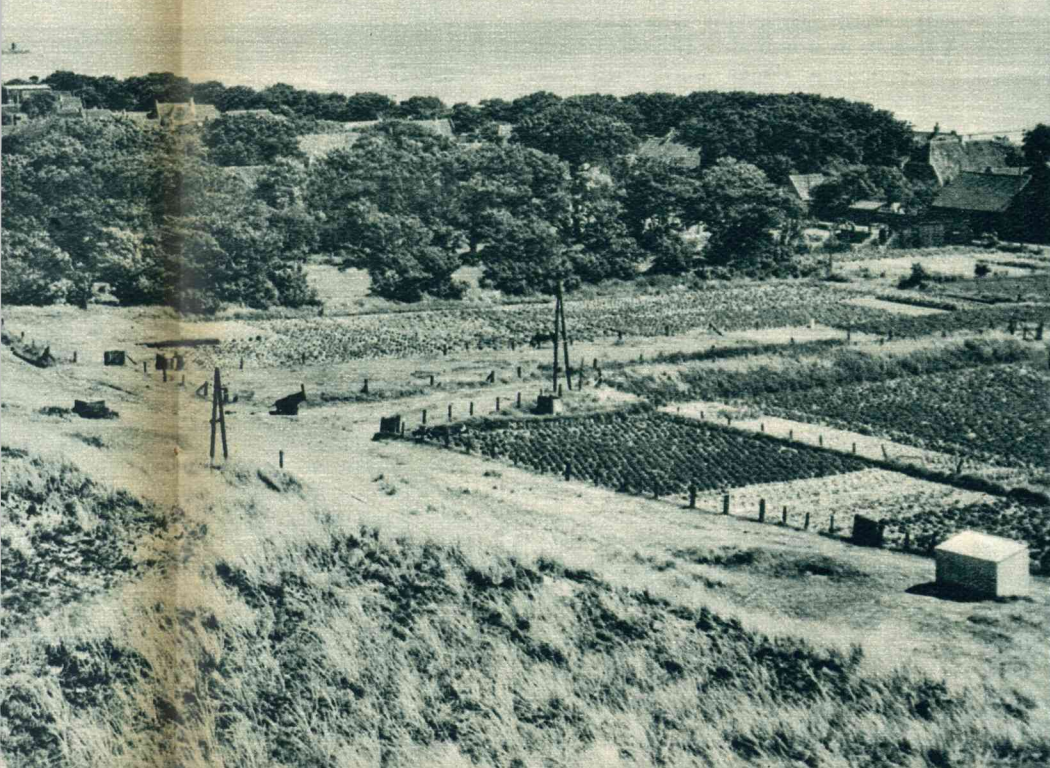

Het strand van Vlissingen.

De man die niet van luchtige strandkleeding houdt.

Zoutelande, het kleine dorpje op Walcheren, is 'n ideale badplaats voor hen, die in een rustige omgeving alleen de zee zoeken en de overige genoegens van een badplaats niet verlangen. (Luchtfoto K.L.M.)

Een slechte dag voor de badplaats.
Gezicht op Vlieland, de vriendelijke eiland-badplaats.

VROUWENLEVEN

De Zomerbruid en de Bruidsmoeder

Het bruidstoilet van onze afbeelding is er een, waarbij sleep en sluier en bloemen de hoofdrol spelen en de japon zelf, héél eenvoudig genomen, als 't ware alleen maar den achtergrond vormt voor de vele meters zijde, die in den sleep verwerkt werden, voor de kostbare kant van den sluier en voor de kostelijke witte lelies, tot een meesterstuk van bloemistenkunst bijeen gegaard.

Bij de allermeeeste bruiden, waar de entourage minder kostbaar is, speelt de bruidsjapon zelf wel degelijk een groote rol, en wel op tweeërlei manier: de bruidsjapon moet haar cachet hebben als zoodanig, en zij moet na de bruiloft met succes kunnen dienen als avondjapon.

Voor de bruidsjapon geldt de ongeschreven wet: eenvoudig en decent.

De nieuwste Parijsche bruidstoiletten hebben weinig of in het geheel geen sleep, terwijl de sluier eenigszins sleepend is. De taille wordt hoog genomen.

Voor een slank bruidje werd een toilet ontworpen met een zeer wijden rok, in de taille ingerimpeld en met een „kop” daarboven uitstaande. Een om de taille gewonden lint wordt van voren met een

strik bevestigd. Dit toilet heeft 'n tamelijk hoogen ronden hals en lange nauwsluitende mouwen met korte pofmouwjtjes daaroverheen.

Een ander der allernieuwste bruidstoiletten heeft een langen, zeer wijden rok en lange wijde kanten ballonmouwen. Daaroverheen een strak lijfje met schootje, waarop aan den achterkant een breede vlindestrik; korte vleugelmouwjtjes over de wijde kanten mouwen heen.

De robe van onze tweede afbeelding, ontworpen door Maggy Rouff, zou zeker een prachtig toilet vormen voor een bruidsmoeder. In plaats van kant zou men voor dit model ook ander materiaal kunnen nemen, b.v. zwarte georgette. De wijde vleugelmouwen zijn zeer flatteerend — mits de bruidsmoeder niet te veel van haar slankheid heeft ingeboet.

Ook voor de bruidsmisjes worden natuurlijk speciale toi-

*Een elegant toilet
voor de bruidsmoeder*

Een kostbaar bruidstoilet.

letten ontworpen. Daar is 'n model met strak bovenlijf, waarop, ter hoogte van de heupen, de zeer wijde rok met een ruche is aangezet. Twee fluweelbandjes, met strikje van voren, omspannen de taille en 'n cape, van achteren in 'n ronding over de taille reikend en van voren kort, met een grooten strik opzij gesloten, voltooit het geheel.

Een ander model voor bruidsmisjes heeft op den niet zeer wijden rok drie zeer ruim aan weerskanten ingerimpelde banden, pofmouwjtjes met eenzelfde versiering van twee smallere banden en hoog om de taille een breede fluweelen ceintuur, door twee uitknipsels van de taille geschoven en van achteren gestrikt. Bij dit jeugdige modelletje wordt een kapje van bloemen gedragen, eenzelfde kapje als de bruid, in 't wit, over haar sluier draagt.

Voor koele dagen werden er verder voor de bruidsmisjes nog aardige korte jasjes ontworpen, met half lange mouwen, evenals den onderkant van het manteltje omzoomd met bont.

Modenieuwtjes voor den Herfst

In de nieuwste modeplaten vinden we een reïncarnatie van de ouderwetsche jabot. Er zijn ronde, nauw den hals omsluitende kraagjes van twee met 'n smal valenciennekantje afgezette ruches met 'n jabot van dezelfde ruches, in vele lagen over elkaar vallend. Er zijn platte kraagjes met 'n soort beffe aan den voorkant en weer andere kraagjes, van voren eindigend in 'n paar lange slippjes.

Er is ook 'n heel nieuw rug-décolleté, dat verkregen wordt door een op den rug toegeknoopte namiddagjapon voor een deel open te laten, waardoor dan de japon wordt veranderd in 'n avondtoilet.

Over het algemeen zijn veel der nieuwe toiletten voor den herfst tamelijk hoog gesloten aan den hals.

PAULA DEROSE.

Een Wereldnaam moet verdiend worden.
 Dat de heerlijke "4711" in alle beschaafde landen zoo bijzonder op prijs gesteld wordt, heeft zijn goede reden. Waar Ge ook welverzorgde menschen ontmoet, zult Ge waardeering vinden voor den fijnen, pikanten geur en opwekkende kracht van deze edele en echte Eau de Cologne. "4711" is door haar kwaliteit welverdiend het Wereldmerk!

4711 Eau de Cologne

623

Allwetter-Creme (De ideale Huid- en Buiten-Crème)

Magische kracht

Waarom U nog langer te ergeren aan die overvloedige haartjes op Uw gezicht en Uw armen • Er is immers Eau Taky, waarmee ge in een oogwenk die lastposten kunt verwijderen • Eau Taky slaat alle andere methoden • Het laat geen onaangename lucht na, geeft geen hinderlijke roode vlekken op de huid en vernielt het haar met wortel en al • Het is met recht water met een magische kracht • Zelfs de storende zwarte

puntjes zijn er niet meer • Ge krijgt een lelie-blanke huid, zoo zacht als fluweel • Probeer 't vandaag nog • Eau Taky is overal verkrijgbaar tegen den prijs van f 1.25 per flacon •

EAU TAKY

Hoofdvertegenw.: Kuypers & Co., Prinsengracht 983, Amsterdam C.

Licht, Lucht en Zon

alsmede een inwrijving vooraf met

NIVEA of NIVEA-OLIE

maken Uw huid gezond en prachtig bruin. Door Nivea en Nivea-Olie vermindert het gevaar van een pijnlijken zonnebrand; beide werken in zekeren zin „natuurlijk“, want ze bevatten het aan het huidvet verwante Eucerit, dat in geen ander huidverzorgingsmiddel ter wereld aanwezig is. Ze kunnen derhalve niet vervangen worden, noch door luxe-cremes, noch door namaak, die als „even goed“ aangeprezen worden.

Nivea werkt bij warm weer aangenaam verkoelend; Nivea-Olie beschermt U bij frisch weer tegen een te sterke afkoeling, die U een kou zou kunnen bezorgen. Dus kunt U ook op een triesten zomerdag Uw licht-, lucht- en waterbad nemen; ook dan zult U een gebruid uiterlijk bekomen.

Let echter op één ding:

Nooit een zonnebad te nemen met een nat lichaam of zonder inwrijving van tevoren!

De prijzen zijn billijk:

Nivea in dozen en tuben van 20 tot 90 cents
 Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents
 Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

Een Meisje bemoeit er

DOOR

WALTER E. GROHAN

In een dolle vaart kwam de motorfiets den heuvel af; het slijk spoot in waaiers onder de wielen uit.

Juist in de bocht kwam een voetpad op den weg uit. Daarlangs kwam een man haastig aan. Hij hoorde den motor, den uitlaat, en zag den motorrijder met groote snelheid op zich afkomen.

„'t Is Langford,” mompelde Corcoran, en instinctief, zonder nadenken, handelde hij. Gebiedend een hand opheffend, deed hij een stap naar voren.

De motorrijder scheen het te zien, en plotseling zenuwachtig te worden. Zijn voorwiel slipte in de bocht en hij reed recht tegen een kleine helling op. De machine scheen zich in de helling vast te klauwen, sprong toen op en sloeg overstag. De berijder vloog over het stuur heen in een greppel.

Corcoran was met een sprong naast den gevallen. Gelukkig was Langford juist in een hoop bladeren en takken terecht gekomen.

Corcoran trok hem uit de greppel en legde hem op den kant van den weg. Een snel onderzoek toonde hem, dat er geen ernstig letsel was, al lag de jonge man bewusteloos.

Vlug keek Corcoran om zich heen. Hij zag niemand. Toen rukte hij de leeren jas van Langford open, maakte het colbert daaronder los en tastte in den binnenzak. Hij trok er een groote envelop uit, keek er vlug naar, stak haar toen in zijn eigen binnenzak en kwam overeind.

Toen riep een hooge, heldere stem gebiedend: „Handen omhoog!”

Onwillekeurig gehoorzaamde Corcoran, keek toen om en zag een zakrevolver in een kleine blanke hand. De hand van een meisje — een zeer knap meisje, maar dat zag Corcoran niet; hij was er in geen stemming voor.

Hij zag alleen, dat een paar donkere oogen dreig-

den, dat roode lippen vastberaden stonden en dat de blanke hand niet beefde.

„Lafaard!” riep zij uit. „Beest dat je bent!”

„Pardon,” zei Corcoran. „Ik begrijp u niet.”

„Ik heb alles gezien! U hebt hem opzettelijk laten verongelukken, om hem te kunnen bestelen. En,” ze keek medelijdend naar de roerloze gedaante, „'t is nog maar zoo'n jongen!”

„Lieve hemel!” zei Corcoran. „Ik zal 't u uit moeten leggen...”

„Houd uw handen omhoog!” waarschuwde ze. „Ik neem geen risico. Uw uitleg kunt u aan de politie geven.”

„Maar ik...”

„Zwijg! Ik wensch niet met u te spreken.”

Corcoran keek haar verslagen aan.

„Mag ik dan vragen, wat u van plan bent?”

„U hier houden, tot er een auto passeert, en u dan naar de politie brengen — in Thorpe.”

„Dat kan lang duren,” zei hij droog. „Er is hier niet veel verkeer.”

„Weet ik — dank u,” zei ze. „Maar ik kan wachten — en u ook.”

Corcoran zweeg weer. Hij begreep opeens, dat de uitleg niet mee zou vallen. Wat kon hij zeggen?

„Geef hier die papieren, die u gestolen hebt,” zei ze scherp.

„Dat weiger ik beslist,” antwoordde hij.

Ze stampvoette van ergernis.

„Goed — dan zult u ze aan de politie moeten geven.”

Corcoran keek nadenkend naar de revolver. Als hij voor een man gestaan had, had hij geweld kunnen gebruiken. Zou hij wegllopen, 't er op wagen? Maar hij wou den bewustelozen Langford niet verlaten.

Het duurde een langen, langen tijd. Het meisje was op een boomstronk gaan zitten, maar hield hem onder schot. Corcoran stond nog. Toen kwam er een auto aan. Er was niemand in dan de chauffeur.

Gebiedend hief het meisje de linkerhand op.

De chauffeur aarzelde, keek naar het groepje en stopte toen.

„Breng ons even naar Thorpe,” zei ze kortaf. „Mij, en dezen heer,” ze wees op den nog steeds bewustelozen Langford, „en dien man. U gaat toch dien kant op — en ik zal u behoorlijk betalen.”

„Goed juffrouw.” Hij scheen te merken, dat het geval ernstig was, en volgde haar aanwijzingen. Hij droeg den bewusteloze in den wagen, nam Corcoran naast zich — de revolver dreigde nog steeds — en begon langzaam den heuvel op te rijden.

Corcoran keek naar den weg, en wist niet wat hij doen moest. Waarom kwam Langford niet bij? Dan kon die... Maar nee — hij wou óók niet, dat Langford sprak. En toch, als de politie in het geval gemoeid werd, zooals het meisje stellig van plan scheen, kwam hij er leelijk voor te staan.

„Wat is er eigenlijk gebeurd, juffrouw?” vroeg de chauffeur over zijn schouder.

„Die man heeft een motorongeluk veroorzaakt — 't is haast een wonder, dat die jonge heer niet dood is — en toen is hij op hem afgesprongen en heeft een envelop met papieren uit zijn zak gestolen,” antwoordde het meisje. „Ik heb alles gezien. Ik zat achter de struiken te schilderen. Gelukkig had ik een revolver bij me — mijn tante wil altijd, dat ik die meeneem, als ik alleen uitga. Ik heb er altijd 't land aan gehad, maar nu blijkt toch, dat ze gelijk had. Ik heb dien man tenminste tegen kunnen houden, tot u kwam.”

De chauffeur keek bewonderend. „Da's krantig, juffrouw,” zei hij. „U krijgt er misschien nog een belooning voor óók.”

„'t Is mij om geen belooning te doen,” zei het meisje. „'t Gaat om recht en orde. Mijn vader is hier commandant van de marechaussees.”

„O,” zei de chauffeur met plotseling respect. „Bent u de dochter van kolonel Weatherby? Juffrouw Una?”

Het meisje knikte. Corcoran vond den toestand hoe langer hoe wanhopiger. Hij had nog gehoopt, dat zijn woord tegen dat van een impulsief meisje zou opwegen — maar nu dat meisje bij de politie zoo goed bekend was, leek tegenspraak hopeloos.

Zij waren nu aan den anderen kant van den heuvel in het dal. Vóór hen lag de oude brug, en aan den overkant van de rivier was Thorpe. Over een paar minuten reden ze door de straten naar het politie-bureau.

En toen gebeurden er andere dingen. Corcoran hoorde geluid van beweging achter zich. Hij keek om. Langford begon bij te komen, maar scheen zich te verbeelden, dat hij vijanden om zich heen had. Met een schreeuw greep hij opeens het meisje bij den pols.

Zij rukte om vrij te komen. En de revolver, die zij nog naar Corcoran's rug had laten wijzen, ging af.

De kogel ging tusschen de twee mannen vóórin door, en sloeg de voorruit stuk. De chauffeur gaf 'n schreeuw, en liet het wiel los. Hij greep het onmiddellijk weer, maar het was al te laat. De auto zwaaide tegen de lage brugleuning en schoot er overheen. Al vallend keerde de wagen, en de vier personen lagen in de rivier.

Corcoran kwam weer boven en watertrappend keek hij om zich heen. Zijn eerste zorg was voor 't meisje. Hij zag haar hoofd 'n paar meters verder, snel meegesleept door den krachtigen stroom. Met 'n paar krachtige slagen zwom hij naar haar toe, en hij greep haar onder de armen.

„Stil blijven,” hijgde hij, „niet tegenpartelen.”

De arbeidsdag is om.

zich mee

„Ben ik.... niet.... van plan,” bracht ze proestend, maar kalm uit.

Het kostte hem maar weinig moeite, haar naar den oever te brengen. De afstand was maar enkele meters.

„U blijft hier,” beval Corcoran. „Ik moet naar Langford kijken.”

Hij liep weer naar het water, met sproeiende schoenen, en keek onderwijl zoekend rond. Iets verder op den oever zag hij een ander druipeend paar: Langford, die stil lag, en de chauffeur, die naast hem knielde. De chauffeur keek angstig op.

„Ik heb hem er uit gevischt,” zei hij, „maar hij is buiten kennis.”

Vlug knielde Corcoran neer....

„Alles in orde,” zei hij toen. „Zeker van den schrik weer in zwijm gevallen. Wat doen we nu?”

De chauffeur keek spijtig naar vier wielen, die erbarmelijk boven het water uitstaken.

„Weet je wat?” zei Corcoran. „Ren naar de stad en haal een kar of een baar of wat ook, om hem te dragen. Gauw!”

De man keek twijfelachtig, achterdochtig.

„Ik zal heusch niet weglopen,” zei Corcoran.

„’t Is goed — ga maar gauw,” riep een heldere stem er bij, en het meisje kwam om een boschje heen, met druipende kleeren en haren, zonder hoed, maar nog even vastberaden en gebiedend.

De chauffeur ging. Corcoran, die nog steeds bij Langford knielde, keek op, en toen eerst begon hij te merken, hoe mooi zij was.

„Nu hebt u de kans om weg te lopen,” zei het meisje. „Mijn revolver ligt in ’t water.”

„Eerst moet hij,” — met een knikje naar Langford — „veilig geborgen zijn.”

Ze keek verwonderd.

„Hebt u.... spijt?”

„Ja. Maar niet op de manier, die u bedoelt. Hij is mijn beste vriend.”

Ze stond hem aan te staren, werktuiglijk het water uit haar kleeren wringend.

„Ik wou maar, dat u wegging,” zei ze. „Nu u mijn leven gered hebt, want ik kan geen slag zwemmen, moet ik u de kans wel geven. Maar als u blijft, geef ik u aan de politie over. Dat lijkt me m'n plicht. Maar er zijn natuurlijk verzachtende omstandigheden nu....” Ze keek verdrietig.

„Meer dan u denkt,” begon Corcoran, want hij kreeg een idee. „’t Was in de verste verte mijn bedoeling niet, dat motorongeluk te veroorzaken — en ik heb niets gestolen.”

„Maar ik zag....” hield ze vol.

„Wat ik genomen heb was noch van mij, noch van hem. U kunt me aan de politie overleveren — maar wilt u iets voor me doen? Ik weet, dat ik u vertrouwen kan. Wilt u die envelop nemen.... ik zal er het adres opschrijven.... en aangeteekend verzenden.”

Hij schreef, terwijl het meisje aarzelde, op de natte envelop. „Hoe kan ik weten,” zei ze, „dat ik me niet schuldig maak aan heling?”

„Ik geef u mijn eerewoord.”

Ze keek hem lang en onderzoekend aan.

„Misschien is ’t dwaas” zei ze toen, „maar ik meen u te moeten gelooven. Dus....”

Toen klonken er vreemde geluiden, en Langford zat rechtop.

„Wat is er?” begon hij. Hij keek verwonderd naar Corcoran, en toen naar zijn natte kleeren. „Dick....” Opeens kwam er schrik in zijn oogen. „Dick, die bankbiljetten....?”

„Alles in orde, ouwe jongen. Ik heb gezorgd, dat ze weer op hun plaats zijn, voor ze vermist worden. Wees maar stil. Er wordt een rijtuig gehaald, om je naar huis te brengen.”

Hij fronste ’t voorhoofd, om op stilte aan te dringen. Maar Langford was nog van streek en praatte door.

„Je hebt ’t zeker begrepen, toen ik zei, dat ik me uit de voeten maakte.... ezel dat ik was.... maar ik zat zoo in de knel.... enfin, ik heb ze gestolen... en toen wou je me zeker tegenhouden?”

„Ja — je was net weg, toen ik aan je huis kwam. Toen ben ik ’t voetpad langs gerend, en ik zag je net den heuvel afkomen. Ik stak onwillekeurig mijn hand op, en toen tuimelde je. Ik heb gauw de envelop genomen; wie weet hoe ’t er anders mee ging. En toen..”

„Ja, ’t is goed,” zei Langford moe. „Ik moet slapen.”

Hij liet zich weer achterover vallen. Corcoran stond op en keek het meisje aan, en zij gaf hem de envelop.

„U wilt ’t zeker zelf wel aan de eigenaars teruggeven?” zei ze.

„Ik heb geen slag van excuus vragen, maar.... ik heb me erg gek aangesteld. Ik begreep niet....”

„Natuurlijk niet,” zei hij. „En u ziet nu wel, dat ik ’t niet vertellen kon.”

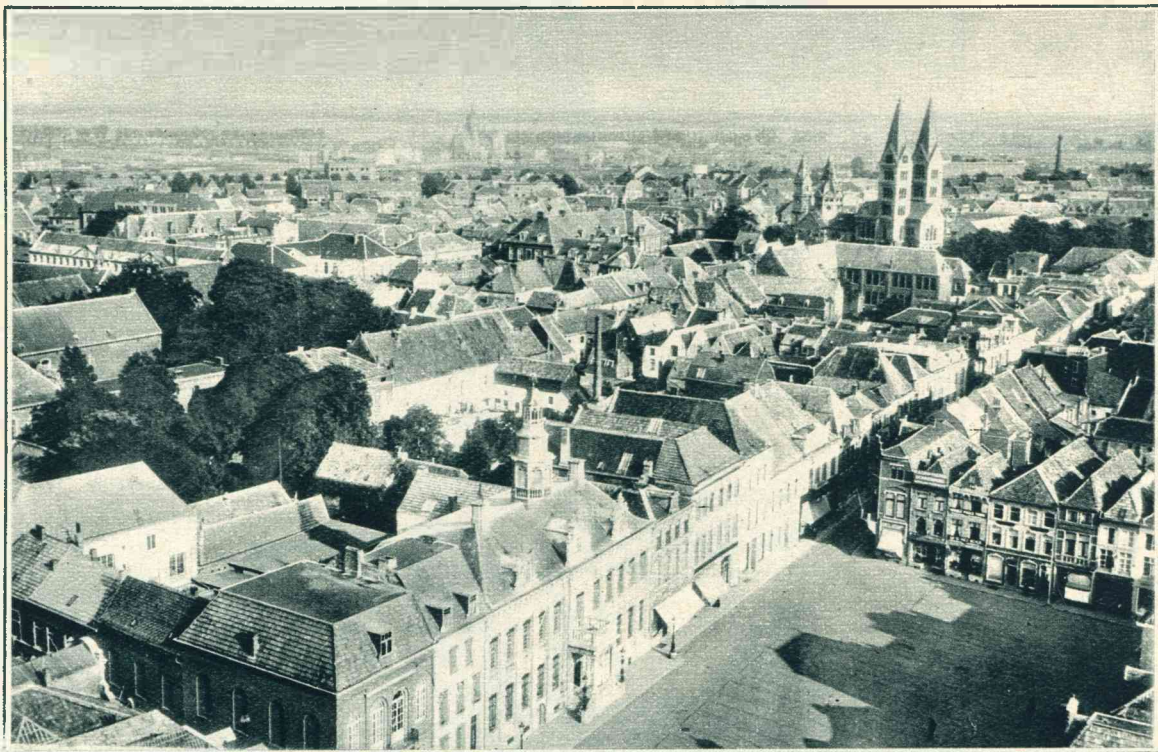
„U wou uw vriend beschermen.... ’t Is een geluk, dat hij zoo’n vriend heeft,” sprak zij. Maar plotseling keek ze weer ernstig. „O,” riep ze, „wat moet u wel van me denken!”

„Ik denk,” zei Corcoran langzaam, haar in de oogen ziende, „dat u ’n prachtmeisje bent, een kraan, ’n....”

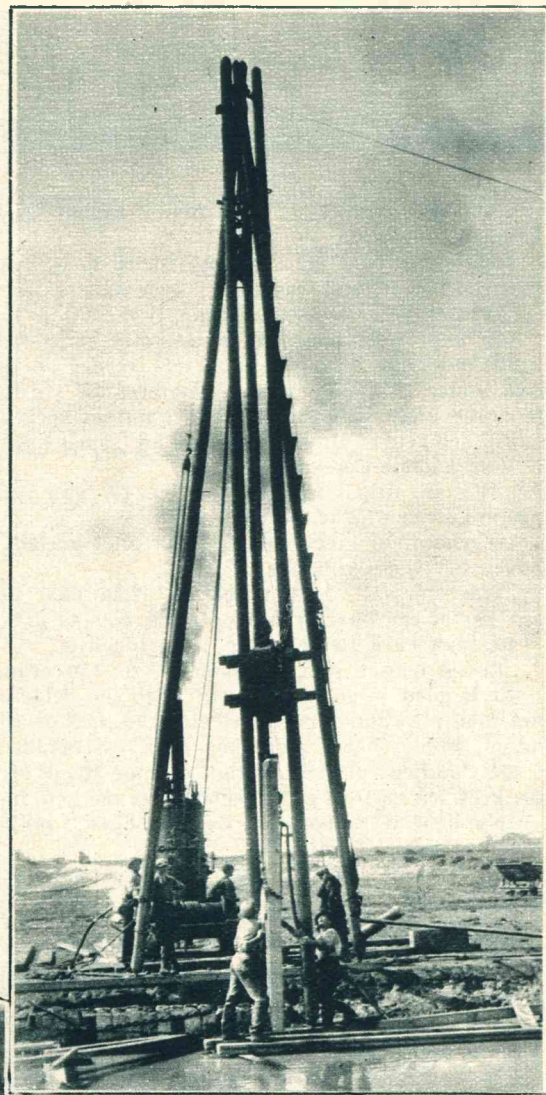
„Sst,” zei ze blozend. „Daar komt het rijtuig aan.”

Waar.

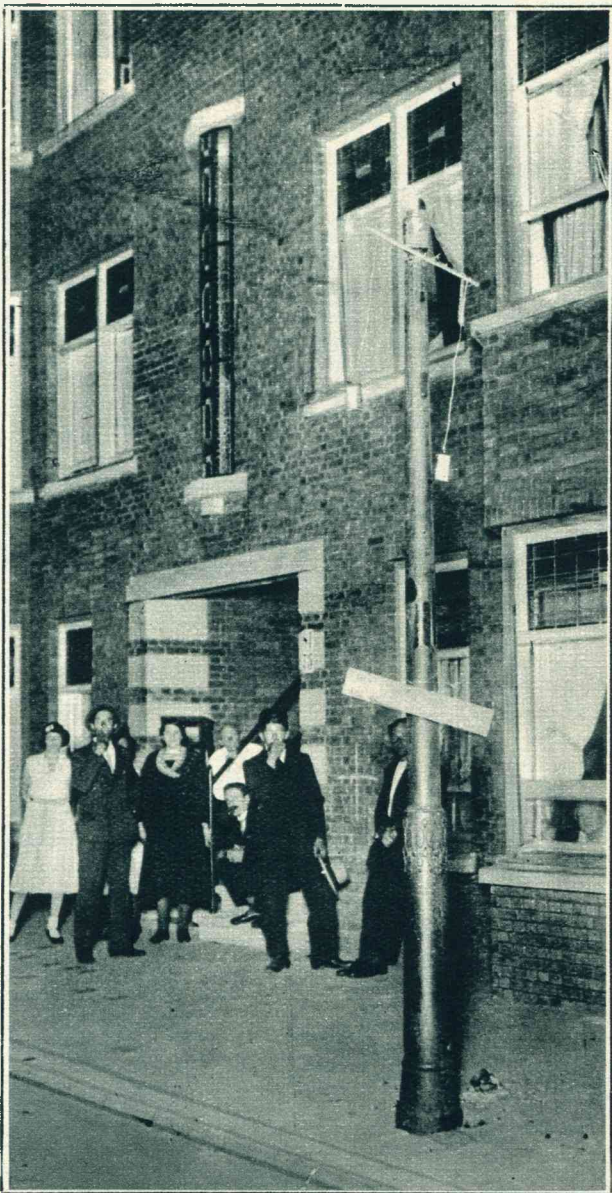

Roermond, de stad in het midden van Limburg, gaat van 20 Augustus tot 4 September feestvieren, om het feit te herdenken, dat 700 jaar geleden stadsrechten aan de plaats werden gegeven.

Daar gaat de eerste paal voor 't zuidelijk landhoofd van de nieuwe brug over den Rijn bij Arnhem.

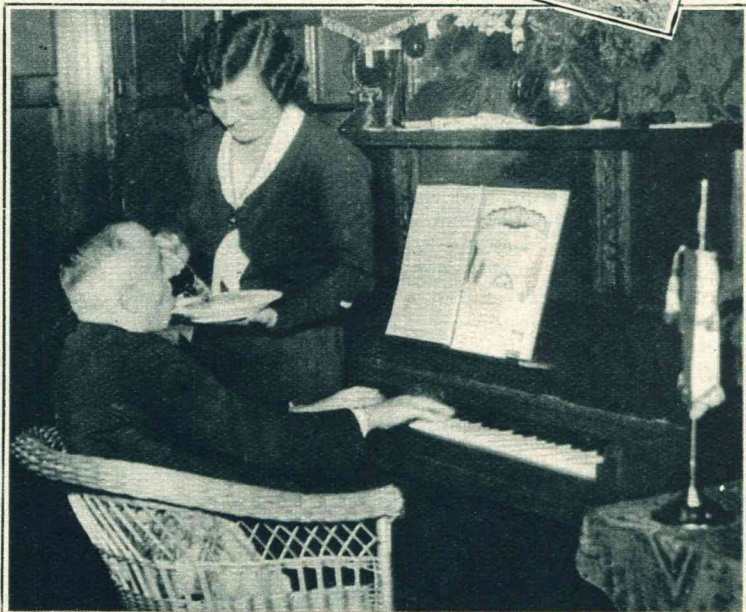
BINNENLAND

Groote inpakkerij in 't Padvindskamp te Wassenaar; de mooie dagen van het kamp zijn voorbij, de kisten, koffers, zakken en rugzakken worden weer gepakt en volgepropt.

In de Jan Wapstraat te Den Haag staat al drie maanden een lantaarnpaal zonder licht. De bewoners hebben geen resultaat gehad met verzoeken bij het G. E. B., waarom zij ten slotte zelf 'n verlichting van kaarsen in lampions hebben gemaakt.

Het kleine Limburgsche dorpje Horst heeft een Amerikaanse sensatie kunnen beleven door den Duitschen pianist Heinz Arntz, die er 121 uur achter elkaar piano speelde. Het spel(!) mocht natuurlijk voor de maaltijden niet onderbroken worden.

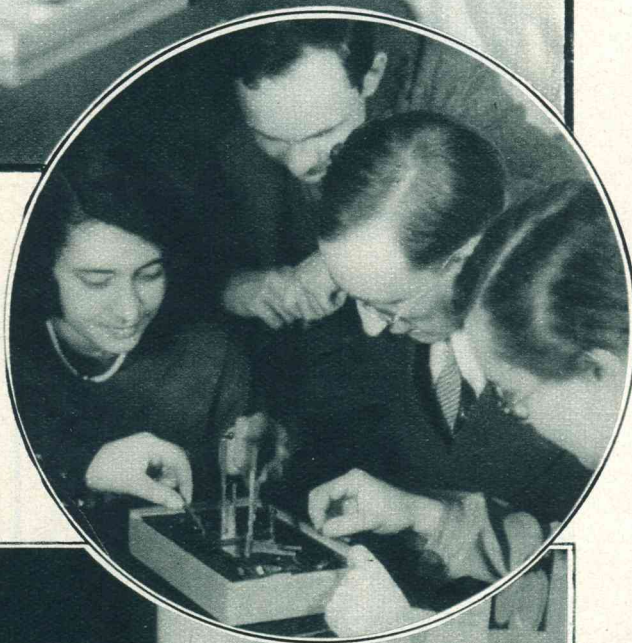

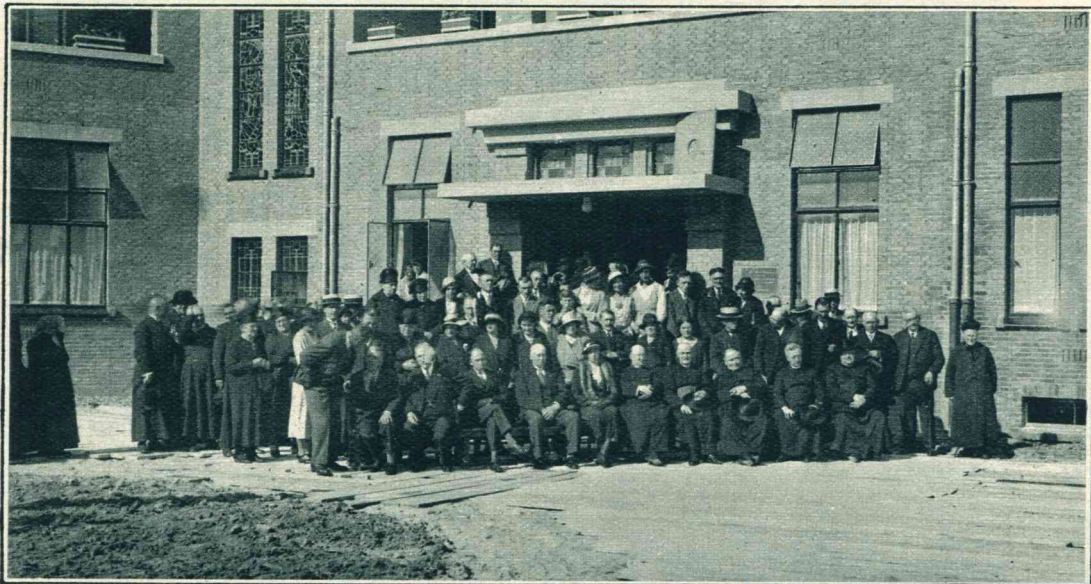

LEER SPELEN

Eigenlijk is het niets bijzonders dat volwassenen spelen, want men ziet toch overal en altijd dat ouders, ooms, zelfs oudere broers en zusters met kinderen of neefjes spelen, soms met zooveel geestdrift, dat de kinderen zelf het speelgoed bijna niet aanraken. Spoorreintjes en mecano-doozen schijnen nog zoo sterke aantrekkingskracht

op volwassenen te hebben, dat bij den aankoop daarvan evenveel op de verlangens van kinderen als van de ouders wordt gelet. Maar tegenwoordig, nu alles systematisch en wetenschappelijk moet gebeuren, is er natuurlijk een instituut opgericht, waar men kan leeren spelen, waar men wetenschappelijk de geheimen onderwijst van vlechtdoozen, gekleurde papiertjes, bouwdoozen, poppen, allerlei gezelschapsspelen, enz. Zonder het vooraf te leeren kan men de kinderen en zichzelf even prettig met speelgoed bezig houden, maar in Duitsland, waar men alles „gründlich“ en vakkundig wil doen, richtte men er een school voor op, ofschoon de kinderen zich waarschijnlijk niet zullen storen aan geleerde speel-methodes.

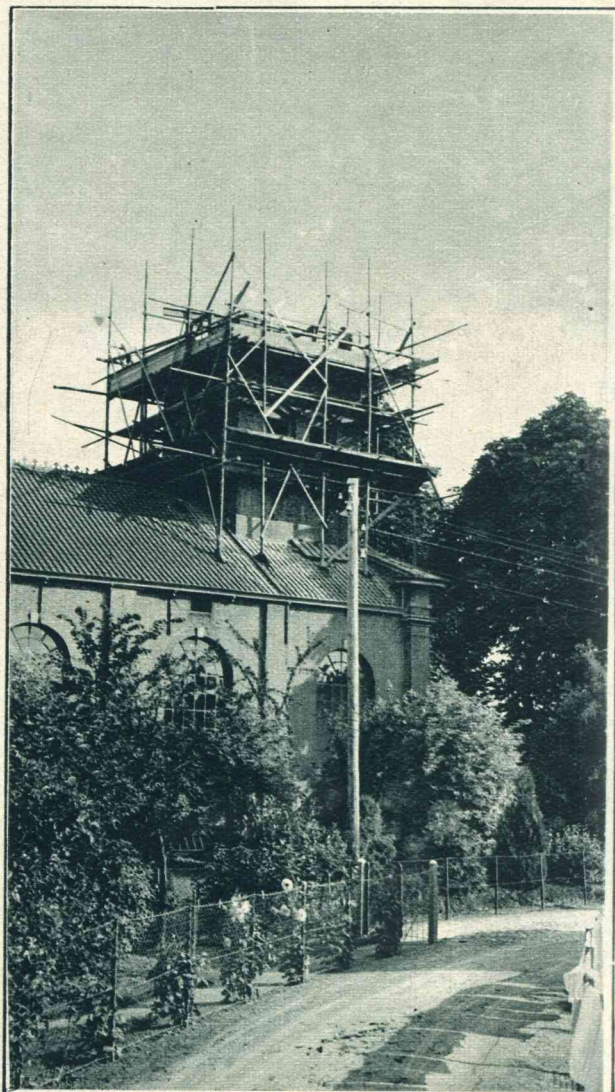

Nog een foto, bij gelegenheid der officiële opening van den nieuwbouw van het Ziekenhuis te Oostburg gemaakt.

De kerktoeren te Heinkenszand, van welks voorgenomen restauratie we reeds eerder melding maakten, is thans reeds in bewerking. Een kijkje op het werk.

Onder 's Heer Arendskerke was een koe in een waterput geraakt, waaruit het dier met groote moeite kon worden bevrijd. Het geval trok eenige belangstelling.

De-Kermis

Wà moei Lena d'r van zee.

Kwa, 'k zà gauw mae is gae strieke,
anders komt t'r nie mi van,
't zou toch nerregest op lieke
à 'k gin over'emde' à voe Jan.

Mie de kerremis, mó je dienke,
drie keer op één dag een nieuw,
wan van 't danse gae je stienke,
en 'et zou mien Jan nie weze,
à 't t'n dae noe vee van 'ieuw.

Neent, mae 'eel die kerremisse
mag voe mien part glad d'r an,
mae die joenge joengers, weet je,
kwa, ik zwiege d'r mae van.

In den tied toen ik nog joenk was,
gieng je mie een kroo 't café
van Verdaene is bezoeke
en te danse boerekeree.

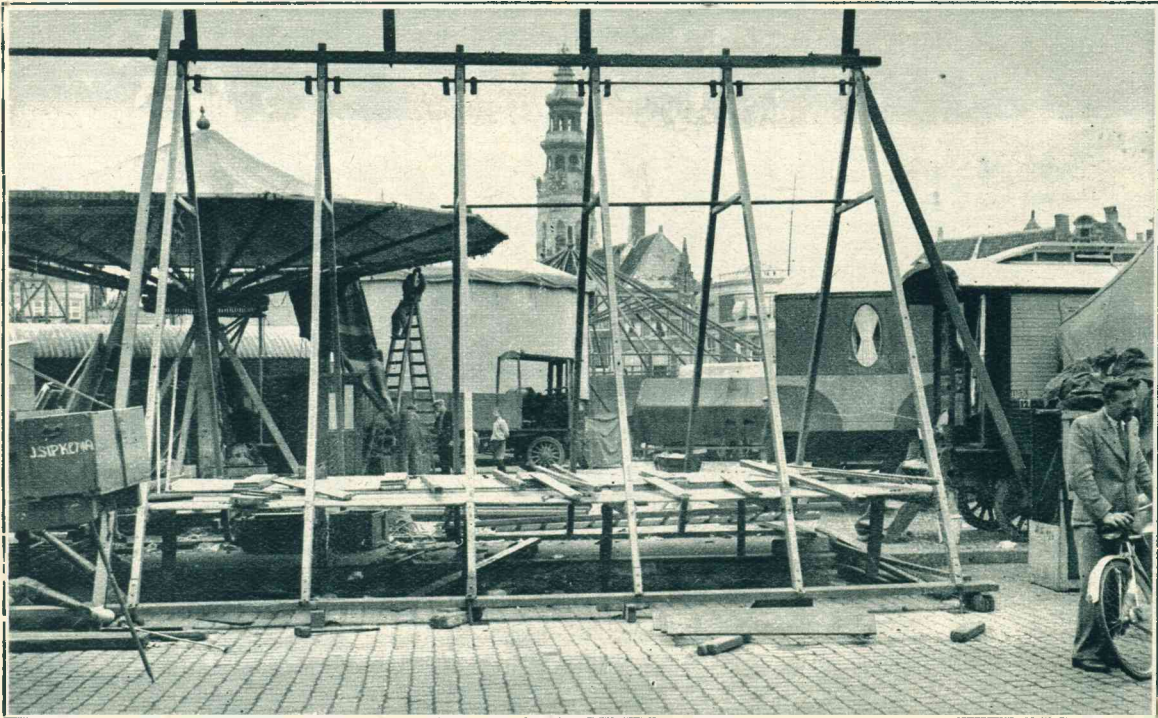
Mae die goeie ouwe diengen
bin ok glad à uut den tied,
en je kan noe uren klesse,
MIEN bin z' op de kermis kwiet.
O mae!

Ook de Dorpsstraat te Heinkenszand wordt geheel hersteld.

Een heerlijk zitje aan 't Breskensche strand.

Kermisafbraak te Middelburg
en

... het ophalen van de leeg-
fleschjes na de kermis, het-
geen niet op crisis wees.

Zeeuwsch Nieuws

Hoe Sluis de vreem-
delingen wacht. Een
heele straat vol stoe-
len en tafels noodigt
de toch nog altijd
vele vreemde bezoe-
kers te Sluis tot
een zitje

.... en een tafeltje
vol souvenirs vindt
men haast bij iedere
woning met de daar-
bij handwerkende
verkoopster.

Bie ons op 't durp

Vanmerrege is bie Pier Kewerve, je weet wè, die dae tenden den Wurfwigt weunt, een verreke in de kelder 'emieterd. Je zou toch zegge: 'oe kan 't 'et, mae dà kwam noe zò, dat dae een luuk buten is, mie kippegaes d'rover, en dat verreke. 't woog wè drie' onderdruufstig pond, soenkelde dae netuurlijk glad deur' eene. Eest morke ze d'r niks van, mae een stuitje laeter 'oorde Pier leven en 'um gong is kieke, en jewel, 't verreke à 'eul de karn leeg 'evrete, en alles lag deur mekaere, en al de butter op de keien, afijn, 't was een rinnewatie.

Noe was 't ergste, dà Pier z'n wuuf boven de kelder zieke lag, en noe kon 't 'n nie laete doodschiète, en 'um kus t'r niet uitkriege ok, mae toen kwam de vearnts, en die zee: 'k zà d'n een slaappoeier geve, en toen viel 't verreke in slaep en è ze 'r uutdroge.

Ja, je zà wè zegge: Pier die maek t'r mae wà van, mae 't is waer 'ebeurd, 'oor, je kunt gerus op 't 'eule durp navraege. 't Mò j'anders toch mae treffe, en as de vrouwe nog zieke leit ok. Afijn, dà bin van die diengen, dae stae je voor.

Gistere bin 'k wee is nae de mart 'ewist, 't was à wee een stuitje geleje, mae 't was zukken mooien weer, en 'k à niks om 'anden, en 'k doch: Kwà, me gaen is kieke. Ja, en dà kan 'k noe eijelijk nie zò zegge, mae 'k à d'r m'n reden voe ok. Wan van Kees Kernielje, die z'n zeune op een bank is in Amsterdàm, die jongen 'eit var 'eschopt in de waereld, en toch kus t'n vroeger nie leere, mae dae kà je ok à nie van op an, à dienke die schoolmeesters dazze alles wete, noe, Kees, die 'ad een brief g'ad, en z'n zeun schreef: 'k Mò je meedele, asdat de toestand verbeterd, en dà een paar van die diensjes andeelen ('k magge netuurlijk de naem nie vernoeme) d'r zò goed voe-stae, en dà je d'r sebiert een paar mò koape.

Afijn, dat à 'k noe à is meer 'edae, en 'k mò je zegge, 'k bin d'r altied goed mee 'ewist, dus noe wou ik is nae de bank om d'r over te spreke. Afijn, den direktur zee ok, dà 'k 'et best kus aventure, en toen è 'k er dan ok een paar 'ekocht, mae de vrouwe mag 't nie wete, begriep je, wan die zeit altied dà 'k m'n geld toch mae versmos.

Toen 'k nog tied over à, bin 'k is even bie Noome Kees gae kieke, je weet wè, wan 'k è 't er à is meer over g'ad, wan die woon teegswoordig in stee, en 'k was d'r nog nie 'ewist.

't Bleken zò mae een klein 'uusje te wezen, en ik zegge: man, wat 'ei je noe toch in je 'n 'oot g'alee, om in zò'n kot te krupen, j'à noe toch onder de stad zò'n mooi gedoetje, en toen begus z'n vrouwe te schreeuwen, en ze zee: zie je noe wè, Kees, 'k è 't altied wè 'erope, mae mae mien wou je nie luustere, o mae!

't Schilden nie vee of z'à ruzie 'ekrege, en dae bin 'k de man nie voe, en zò bin 'k t'r mae wee vandeur 'egae. Mae mien kriege ze d'r nooit in, dà's vast!

D'r is wee wat te doen 'ewist om Wullem Pape. Die 'ei noe een stik land 'ekocht, en dae gaet t'n een bokkiengrookerieje op beginne, en je begriep noe zò wè, dazze in 't durp zegge, dà t'n glad van z'n verstand of is. Mae 't schien wè, dat t'r wee vreemde kaerels achter zitte, en ik zwiege nog mae een stuitje.

Mae dà kom noe allegaer, omdà z'n zeune loapt mie een misje uut stad, een misje mie nogà vee centen, en daer is 't 'eule durp kwaed over.

't Is ok nie gauw goed 'ier op 't durp, mae dà zà bie julder in stad wè gelieke weze.

Afijn, mae 't is à lank à wee genogt en dan mie die 'itte. Ik zegge anders mae: à je 't noe nie 'eit, wanneer mò je 't dan è? 't Is goed voe de minschen en 't is goed voe 't land, en wat mien anbelangt, kan 't d'eule maend zò bluve.

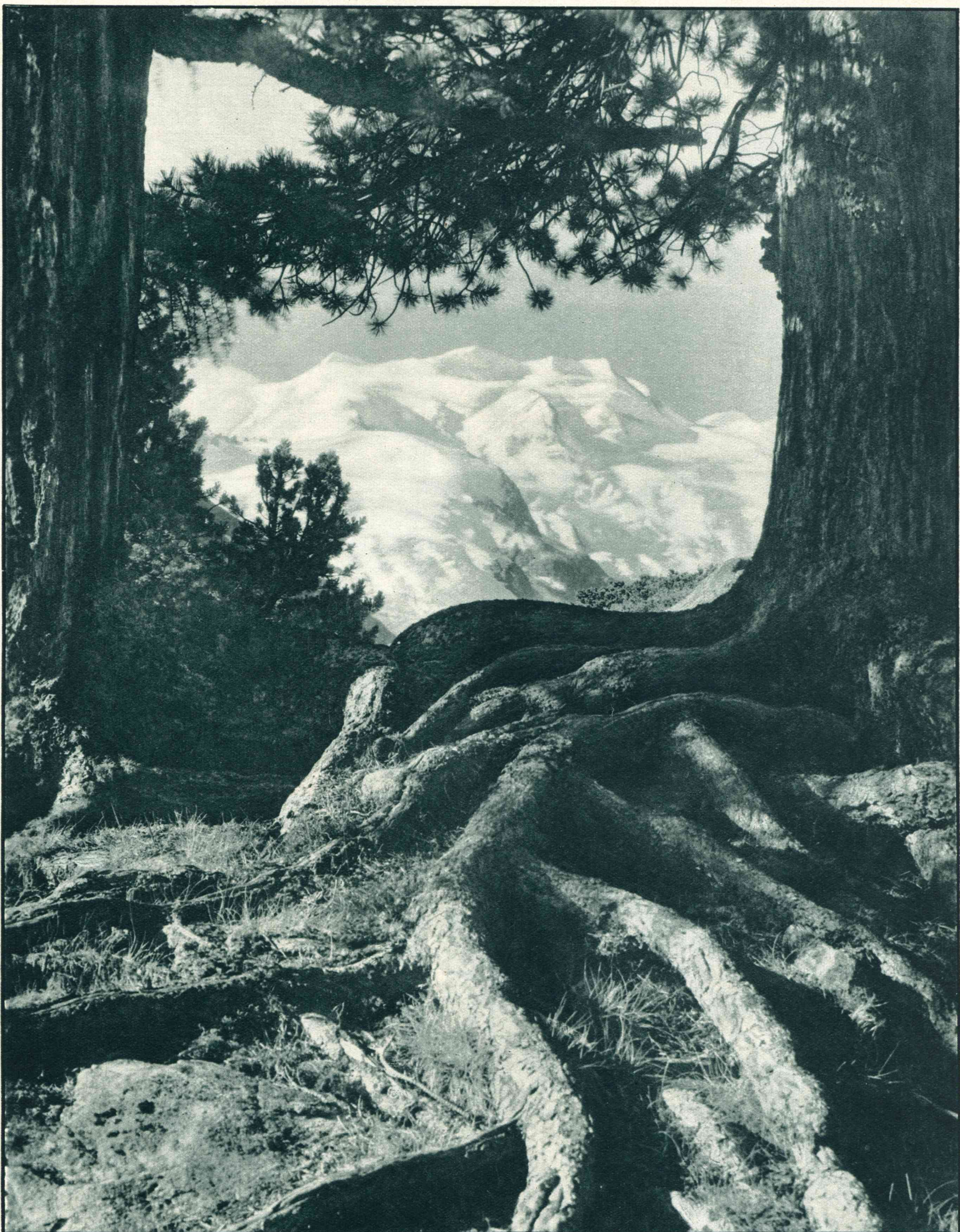
't Is anders wee bar mie 't waeter, z'aale 't à wee uut de kerkebak voe een paar cent den immer, en me moste toch de waeter-leidienghe mae 'enome è. Afijn, dae bin 'k altied een voorstande van 'ewist, wou 't nie!

Noe, de groetenisse en tot kommende weeke,

PIER VAN 'T HOF

De „Kunstkring het Zuiden“ te Vlissingen organiseerde in het badpaviljoen zijn 2e schildertententoonstelling in dit seizoen met werken van mevr. Hendrikx en van mevr. Evers-Keg. Linoleumsnede van mevr. Evers-Keg.

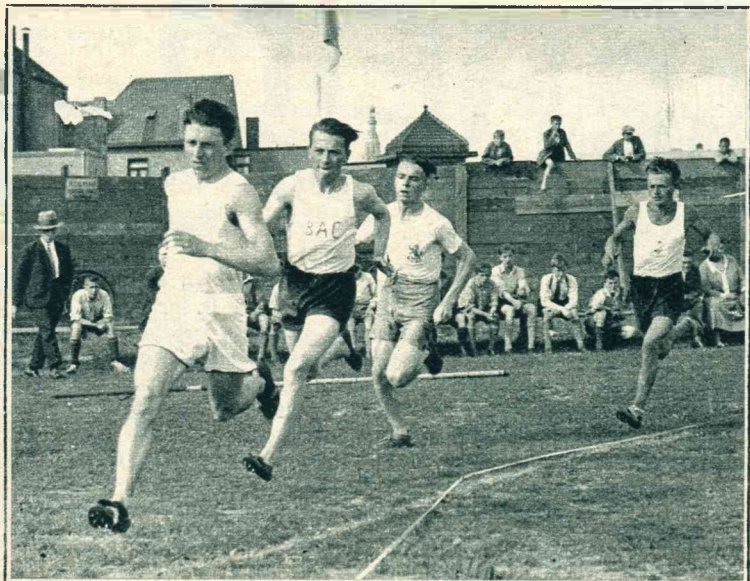

Als een zware mijlpaal staat de sterke boom met dikke wortels vast in den bodem, op de grens van het gebied der plantengroei, in het gezicht van de altijd witte, besneeuwde bergtoppen.

ZEEUWSCHE SPORT

De 't vorig jaar ingestelde ontmoeting tusschen den Brabantschen en Zeeuwschen Athletiekbond, die toen in Middelburg plaats had, werd dit jaar op Zaterdag 13 Augustus te Breda gehouden. De Brabantsche ploeg heeft weer de overwinning behaald; maar dat kan o.i. best anders en we rekenen er al op, dat er blijvend zal getraind worden om 't volgend jaar den Brabanters eens een nederlaag te bezorgen. Een moment uit de 800 M., welk nummer door Brabant werd gewonnen.

'n Mooie sprong van Klompe (U.D.I. Wolfaartsdijk), die 't nummer polshoog hiermee voor de Zeeuwen won. 2de werd Parent (Marathon, Vlissingen).

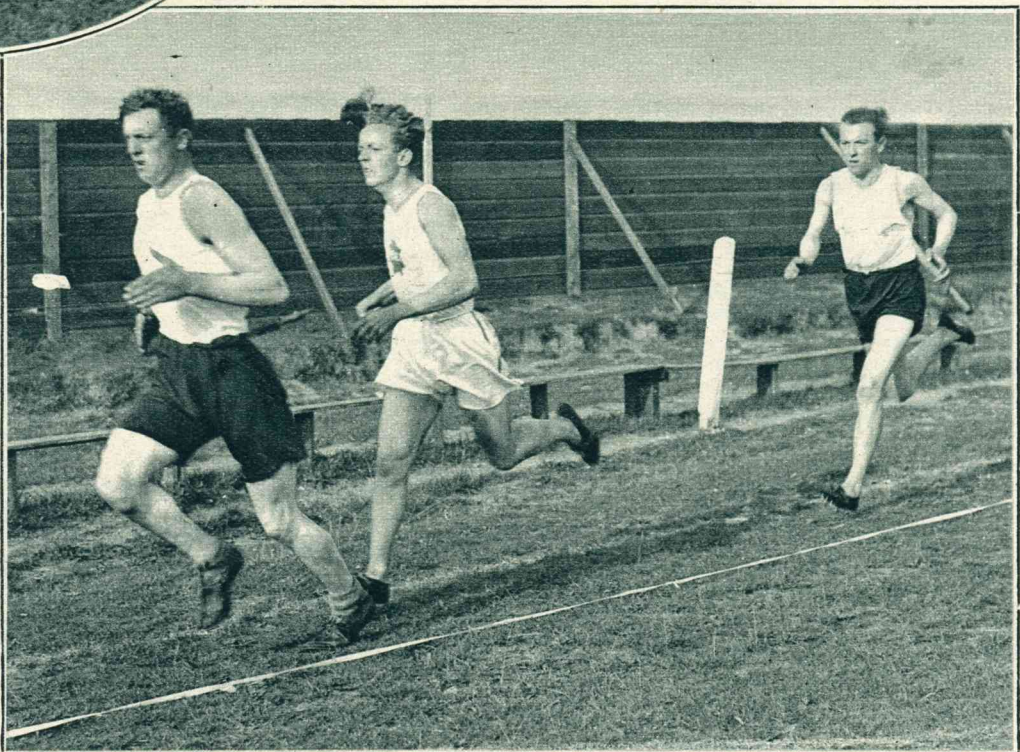
Schipper (E. M. M. Middelburg) maakte in het nummer speerwerpen 'n goeden indruk.

De 5000 M. werd haast vanzelfsprekend door Van Sorge (Marathon) gewonnen. — Tweede werd Kambier (E.M.M.)

J. v. d. Schuur (E.M.M.) won het nummer hoogspringen met aanloop.

De 1500 M., waarvan hier een moment, was wederom voor de Brabantsche ploeg.

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

No. 3

Een oogenblik dwaalde mijn aandacht af van den verdachte, en de uitwerking, die de identificatie op hem had. Ik bleef mijmeren over de stem van 't meisje. Wat was die zeldzaam weldadig en welluidend; het viel onmiddellijk op, zelfs al zei ze maar een paar woorden. Ik trachtte me te herinneren, wat ik vroeger op den dag toch ook weer over een mooie beschaafde stem had hooren zeggen. Opeens ging me een licht op. Dit was het meisje, dat Madeline had opgebeld — de laatste persoon, voor zoover men wist, die Dr. Marshall levend had gezien. Ook zij was reeds de gang ingestuurd, vóór dit goed tot me doordrong.

„Nu de ouwe knapperd!” beval de inspecteur door de telefoon. „Dat was een identificatie om van te smullen daarjuist, maar we kunnen er evengoed nog een tweede bij nemen.”

De man, die tengevolge van dit telefoontje de spreekkamer binnenkwam, bezorgde me werkelijk een aangename verrassing, mijn verwachting in aanmerking genomen. Mijn belangstelling in deze confrontaties, die een beetje was gaan tanen na het vertrek van het meisje in 't zwart, leefde plotseling weer op bij het zien van dezen nieuwen getuige. Aangezien hij een belangrijke en bijna geniale rol speelt in de oplossing van ons mysterie en zeer dikwijls in den loop van mijn verhaal zal opduiken is het misschien vergefelijk, dat ik hem een beetje uitvoeriger beschrijf.

Hij was het soort van man, dat nooit beschreven zou worden als „oud”, wanneer men niet met geweld op dat idee gebracht werd door zijn krampachtige pogingen om jong te schijnen. Hij was naar schatting ongeveer halfweg de veertig, een groote, goedgebouwde, indrukwekkende verschijning, en zeldzaam knap. Er was niets weeks of verwijfde aan hem. Hij had een fijnbesneden gezicht, maar toch leken zijn gelaatstreken fors en mannelijk, en zijn diepliggende oogen waren bijzonder expressief. Het eenige wat men misschien zou kunnen aanmerken, was, dat hij alles juist een ietsje te verdreef. Hij was te onberispelijk gekleed; te pijnlijk gladgeschoren; zijn optreden was iets te waardig; zijn stem en gelaatstreken iets te levendig van uitdrukking. Het drong plotseling tot me door, wat zijn beroep moest zijn: tooneelspeler. Natuurlijk, dat was het. Alles aan hem was juist voldoende aangedikt, om voor het schelle voetlicht niet te verbleeken. Hij was in avondcostuum, droeg een overjas en handschoenen, en hield een wandelstok en een smetteloozen hoogen hoed in zijn hand.

Evenals de vorige getuige identificeerde hij Pomeroy onmiddellijk. „Dat is de man,” zei hij, met zijn wandelstok naar hem wijzend. „Hij was vanmorgen de derde patiënt, die na mij aan de beurt zou komen. Hij zat nog in de wachtkamer, toen ik naar de spreekkamer van den dokter ging.”

Tot ongeveer het midden van den laatsten zin had zijn stem juist geklonken zooals ik dat van een tooneelspeler verwacht zou hebben — vol, diep, soepel, en volkomen beheerscht. Maar juist op 't eind van het woord „spreekkamer” liet ze hem plotseling in den steek, en hij voltooide den zin in een vreemd, heesch, bijna onhoorbaar gefluister. Het onverwachte hiervan deed ons allen verbaasd opzien, maar het scheen den man zelf niet in 't minst te verrassen.

Hij keerde zich tot mij met een eenigszins verontschuldigend glimlachje. „Het is een eigenaardige nerveuze aandoening van de stembanden,” zei hij, nog steeds in dat heesche gefluister. „Ik ben er nooit zeker van, of ik een zin verstaanbaar ten einde zal kunnen brengen. Ik ben een van de velen, die alle reden hebben om den dood van Dr. Marshall te betreuren. Hij gaf me de hoop, dat de aandoening niet ongeneeselijk was.”

Merkwaardig genoeg kwam bij het woord „ongeneeselijk” zijn stem plotseling in haar oude kracht terug.

Hier werd mijn aandacht afgeleid, doordat mijn jonge vriend Marshall het vertrek binnentrad. Waarom Jack al niet veel eerder was gekomen, wist ik niet. Hij had blijkbaar van den brigadier in de wachtkamer gehoord, dat Pomeroy met succes geïdentificeerd was. Die tijding deed zijn oogen opgewekt schitteren en had weer wat kleur op zijn wangen gebracht.

De heesche man was naast mij komen zitten, blijkbaar met het voornemen, het einde van deze kleine vertooning af te wachten.

De jonge Marshall liep op den inspecteur toe. „U hebt iets voor mij om te identificeren?” vroeg hij.

„Ik meen begrepen te hebben,” zei de inspecteur, „dat uw overleden vader een robijn bezat, die min of meer beroemd was. Weet u ook, waar hij dien bewaarde?”

„Gewoonlijk hier in de spreekkamer,” antwoordde de jonge man.

„En u hebt den steen dikwijls gezien, is 't niet?”

„Ja, heel dikwijls.”

„Zoodat u wel verwacht, hem te herkennen, wanneer u hem zoudt zien?”

„Ja, zonder eenigen twijfel.”

„Is deze het?” De inspecteur deed zijn hand open, terwijl hij die vraag stelde; in de palm lag een enorme, gloeiend-roode steen.

We waren allemaal onwillekeurig dichterbij gekomen. De andere rechercheurs, de heesche man en ik staarden nu om beurten naar het zeldzame juweel en naar het ernstige jonge gelaat, dat zich in gespannen aandacht erover boog.

„Hij is het,” zei Jack.

„Zou u dat onder eede kunnen bevestigen?”

„Ja, zonder een oogenblik aarzelen.”

„Dat is alles,” zei de inspecteur. Hij wendde zich tot den brigadier,

die nu in de spreekkamer was verschenen. „Laat den wagen voorkomen,” zei hij, „en neem hem mee terug.” En toen richtte hij voor 't eerst, zoolang ik in het vertrek was, zich tot Pomeroy. „Je ziet, dat we je te pakken hebben, vriend. Je zou wijzer gedaan hebben door zelf uit den hoek te komen.”

Ik maakte daaruit op, dat zijn pogingen, om Pomeroy een bekentenis te ontlokken, niet veel resultaat hadden opgeleverd. Die veronderstelling was juist, want vanaf het oogenblik, dat hij gearresteerd was, had de man nauwelijks een paar woorden gesproken, en hardnekkig geweigerd eenige verklaring te geven van zijn aanwezigheid in de wachtkamer van den psychiater, of van het feit, dat hij een van de kostbaarste edelgesteenten uit diens verzameling in zijn zak droeg.

Het leek me niet noodig, dien avond nog terug te gaan naar de woning van de Marshalls, zoodat ik Jack alleen naar huis stuurde, met de opdracht, aan Madeline te vertellen, dat de moordenaar in elk geval gevonden was, en haar namens mij te beloven, dat ik den volgenden morgen zoo vroeg mogelijk present zou zijn.

Hoe vreemd het ook moge klinken, toen we afscheid namen was onze stemming bijna die van menschen, die elkaar uit den grond van hun hart geluk wenschen met een heuglijk gebeuren. En toch stonden we in dezelfde kamer, waar, nog geen twaalf uren geleden, een geleerd en beroemd man een plotselingen en gewelddadigen dood had gevonden, en die man was de vader van den jongen, dien ik daarjuist zoo opgeruimd de hand had geschud.

Ik betwijfelde weliswaar, of hij zichzelf ooit een bijzonder liefhebbend vader had getoond. Het woord „teederheid” klonk, in verband met hem, dwaas en fantastisch. Maar toch was dat niet de reden, waarom onze ontzetting weer zoo snel had plaats gemaakt voor zakelijke kalmte, opgewektheid zelfs. De mogelijkheid van een afschuwelijke oplossing van het mysterie, die zich tegen onzen wil aan ons had opgedrongen — aan hem zoo goed als aan mij, daarvan was ik overtuigd — had al onze gedachten zó onverbidde-lijk gevangen gehouden, dat de moord zelf, in vergelijking dáármee, een feit van secundair belang scheen geworden. Nu we zeker wisten, dat het motief voor de misdaad eenvoudige roofzucht was, en de dader zelf een berucht, verhard misdadiger, voelden we ons zó onuitsprekelijk opgelucht, dat het ons toescheen, of er niets meer te treuren viel, en alles nu in orde was, en afgedaan....

Toch bleef ik, nadat Jack was weggegaan, nog in de spreekkamer hangen; ik zag, hoe ze den gevangene wegleidden, hoe ze één voor één heengingen, de inspecteur het laatst. Een jonge politie-beambte bleef in de wachtkamer achter, om gedurende den nacht de plaats van de misdaad te bewaken.

En toen ik daar zoo alleen stond en om me heen keek, begon de tragedie zelf voor 't eerst vasteren vorm voor me aan te nemen, en drong ze zich in al haar verschrikking onverbiddelijk aan me op.

Ik zag den dokter daar aan zijn bureau zitten, rustig, niets-vermoedend in den vollen rijkdom van gezondheid en werklust, zich misschien een oogenblik vermeiend in de prettige herinnering aan die laatste patiënte van hem, het meisje met de donker-beschaduwde oogen en de sympathieke, beschaafde stem. Ik zag, hoe hij zich plotseling bewust werd van een andere aanwezigheid in diezelfde kamer, zag hem opkijken, met dat vage glimlachje nog om zijn lippen — opkijken in het brute gezicht en de gluisperige oogen van zijn moordenaar.

En wat was er daarna gebeurd? De man had hem gesmoord, beweerde de politie. Maar hoe had hij ooit zijn handen om de keel van den dokter kunnen schroeven; vóórdat deze tijd had gevonden om dien éenen kreet te slaken, die zijn redding zou geweest zijn? Er was echter geen kreet geslaakt. Alles had zich zó stil en geheimzinnig afgespeeld, alsof 't het werk van booze geesten was geweest.

Hoe ik me ook inspande, ik kon geen houdbare hypothese construeeren voor die paar volgende minuten. Hoe was Pomeroy binnengekomen? Hoe was hij de kamer doorgelopen, zoodat hij achter den draaibaren bureaustoel kwam te staan? Want zelfs als zijn slachtoffer de deur niet in het oog had gehouden, zou de groote spiegel aan den tegenovergestelden wand toch alles hebben moeten verraden. Misschien zou de moordenaar, wanneer de schaduw van de galg over hem viel, alle bijzonderheden alsnog mededeelen. Zoo niet, dan zouden we nooit iets naders weten. We zouden nooit iets méér weten, dan dat men, toen die paar verschrikkelijke minuten voorbij waren, de deur van de spreekkamer had geopend en naar binnen gekeken. En toen men hem in zoo'n vreemde houding over zijn bureau gebogen had zien zitten, had men gemeend, dat hij sliep of was flauw gevallen.

En toen, toen men dichterbij was gekomen, dicht genoeg om het verwrongen gezicht te zien, en de vreeselijke uitdrukking in de oogen, had men begrepen, dat hij dood was — vermoord.

Een lange rilling voer door mij heen, en ik vroeg me af, hoe ik kort tevoren nog in zoo'n opgeruimde stemming had kunnen zijn. Ik was blij, dat Jack weg was. Ik zou op 't oogenblik nauwelijks de kracht gevonden hebben om hem zoo'n bemoedigende boodschap voor Madeline mee te geven.

Ik keerde me om en wilde heengaan. Juist op dat moment zag ik uit 't hoekje van mijn oog iets glimmen op het tapijt; ik hield 't voor een verbogen speld. Automatisch — want ik ben van nature nogal ordelijk — bukte ik me en raapte ze op. Het was bij nadere beschouwing geen speld, maar

het afgebroken uiteinde van een gebogen naald. Het ding zei me niets, en ik stond op 't punt, het in de papiermand te deponeeren, toen een invalende gedachte me tegenhield.

Ik glimlachte zelf om wat ik deed, maar toch legde ik de naald weer zorgvuldig op precies hetzelfde plekje van het tapijt, waar ik ze gevonden had, inplaats van ze tusschen de verkreukelde papieren in de mand te gooien.

Mijn laatste indruk van het vertrek was dezelfde als de eerste: hoe weerzinwekkend het er naar tabak rook.

Ik besloot te voet naar mijn kamers in Madison Square terug te keeren. Het vooruitzicht van een rustige wandeling door den warmen lente-avond stemde prettig en kalmeerend. Op mijn gemak trok ik onder den overdeken ingang van het Grosvenor Gebouw mijn handschoenen aan en stak vervolgens een sigaar op.

Terwijl ik daar zoo stond, mijn lucifer met de holle hand beschuttend, mijn wandelstok onder den arm geklemd, kreeg ik een schokje van schrik doordat plotseling iemand mijn elleboog aanraakte. Ik keerde me met een ruk om, en zag den heeschen man, dien ik voor een tooneelspeler gehouden had, naast mij staan.

„Zou ik om de rest van dien lucifer mogen verzoeken?” vroeg hij glimlachend. „Ik ben, als gewoonlijk, weer rijkelijk voorzien van spullen om op te rooken en totaal verstoken van iets om ze aan te krijgen!”

Ik bood hem mijn doosje lucifers aan en wachtte tot zijn sigaar goed trok, en daarna gingen we samen de straat op.

„Zoo'n woord als „moord” klinkt zeldzaam fantastisch in zoo'n prozaïsche, geruststellende omgeving als deze,” merkte ik op.

„Ik weet 't niet,” zei hij. „Ik weet niet, of er voor een moord wel gunstiger omstandigheden van tijd en plaats te vinden zouden zijn dan het midden van den dag, een drukke binnenstad-sstraat, en een modern kantoorgebouw. 't Is een feit, dat ik me juist liep af te vragen, waarom doktoren en zakenlui, die zich opsluiten in privé-kantoren, niet véél vaker vermoord worden.”

Hij moest blijkbaar óók naar het zuidelijk kwartier van de stad, zodat we naast elkaar in den pas vielen. Ik geloof, dat we allebei even blij waren, dat we iemand gevonden hadden om tegen te praten, zonder allerlei inleidende verklaringen te hoeven geven. Ik voor mij was tenminste erg in mijn schik, want er was iets bekends aan hem, dat me te meer intrigeerde, daar 't zóó vaag was, dat ik er maar geen vat op kon krijgen. Ik was ervan overtuigd, dat ik hem al eens eerder had hooren spreken, dat wil zeggen, met zijn natuurlijke stem, niet met dat afschuwelijke, schorre gefluister, dat er soms onverwachts voor in de plaats trad.

„In theorie hebt u misschien wel gelijk,” zei ik. „Ik heb een vriend die 't enthousiast met u eens zou zijn, maar, wanneer we de zaak uit practisch oogpunt bekijken: deze moordenaar is juist al héél gauw doorzien en ingerekend.”

„Meent u?” vroeg hij droogjes. „Als de politie voortgaat, bij de verdere behandeling der zaak dezelfde aanbiddelijke naïveteit aan den dag te leggen, die ze vanavond in het geval Pomeroy heeft getoond, dan geloof ik, dat de moordenaar een goede kans maakt om aan ouderdomszwakte te sterven.”

Ik bleef stokstijf staan, midden op het trottoir, en keek hem aan. „Wat bedoelt u?” schreeuwde ik bijna. „Wilt u daarmee zeggen, dat u eraan twijfelt, of Pomeroy de man is, die Dr. Marshall heeft vermoord?”

„Nee,” zei hij rustig, „ik wil ermee zeggen, dat ik zeker weet, dat hij 't niet geweest is.”

„En hebt u er eenig bezwaar tegen, me te vertellen, hoe u tot die zekerheid gekomen bent?”

„Volstrekt niet,” zei hij. „Het is doodeenvoudig. Ik veronderstel, dat u geen speciale kennis hebt van edelsteenen?”

„Hoegenaamd niet,” antwoordde ik.

„En die idioot van een politie-inspecteur heeft dat óók „hoegenaamd niet,” hernam hij. „Maar ik heb dat wél; en ik was dus in staat, met één blik te zien, dat dat ding, dat ze uit Pomeroy's zak gehaald hebben, evenmin iets met een robijn heeft uit te staan als die groote roode flesch daar in de etalage van dien drogist. 't Is een handige imitatie, dat geef ik toe, maar dan ook niets meer dan dat.”

Machinaal zetten mijn beenen zich weer in beweging, en hij liep zwijgend naast mij voort. Ik kon onmogelijk twijfelen aan hetgeen hij gezegd had; hij wist blijkbaar heel goed, waarover hij sprak.

„Maar toch,” zei ik, na een paar minuten rustig nadenken, „zie ik niet in, waarom het feit, dat de steen een imitatie is, Pomeroy zoo volledig zou vrijpleiten als u schijnt te meenen. 't Is niet enkel maar een imitatierobijn, 't is een imitatie van Dr. Marshall's robijn, hetgeen duidelijk genoeg bewijst, dat de man van plan was, zich van den echten meester te maken. We weten, dat hij

daarin niet slaagde, maar hoe weten we, dat hij den dokter niet vermoord heeft?”

„Nu, dat is toch niet zoo moeilijk, wel?” vroeg mijn metgezel beleed. „Als Pomeroy van plan was geweest, geweld te gebruiken, dan zou hij toch niet de moeite en het risico genomen hebben, een imitatie van den bewusten steen te laten maken. Wat hij van plan was, is volmaakt duidelijk. Hij wist ongetwijfeld, dat Dr. Marshall gewoon was, den steen dikwijls aan zijn patiënten te laten zien. Wanneer hijzelf, vermomd als patiënt, den dokter er toe kon brengen, den robijn voor den dag te halen, was zijn plan zoo goed als gelukt. Er zou alleen maar een handig goocheltoertje noodig zijn, om den echten steen met den nagemaakten te verwisselen, en een man als Pomeroy is een virtuoos in dergelijke kunststukjes. Het had weken en maanden kunnen duren, eer de dokter gemerkt had, dat er iets niet in den haak was met zijn zeldzamen robijn, en wanneer hij die ontdekking al deed, zou hij toch onmogelijk meer hebben kunnen nagaan, wie van de patiënten, aan wie hij den steen had laten zien, de schuldige was.

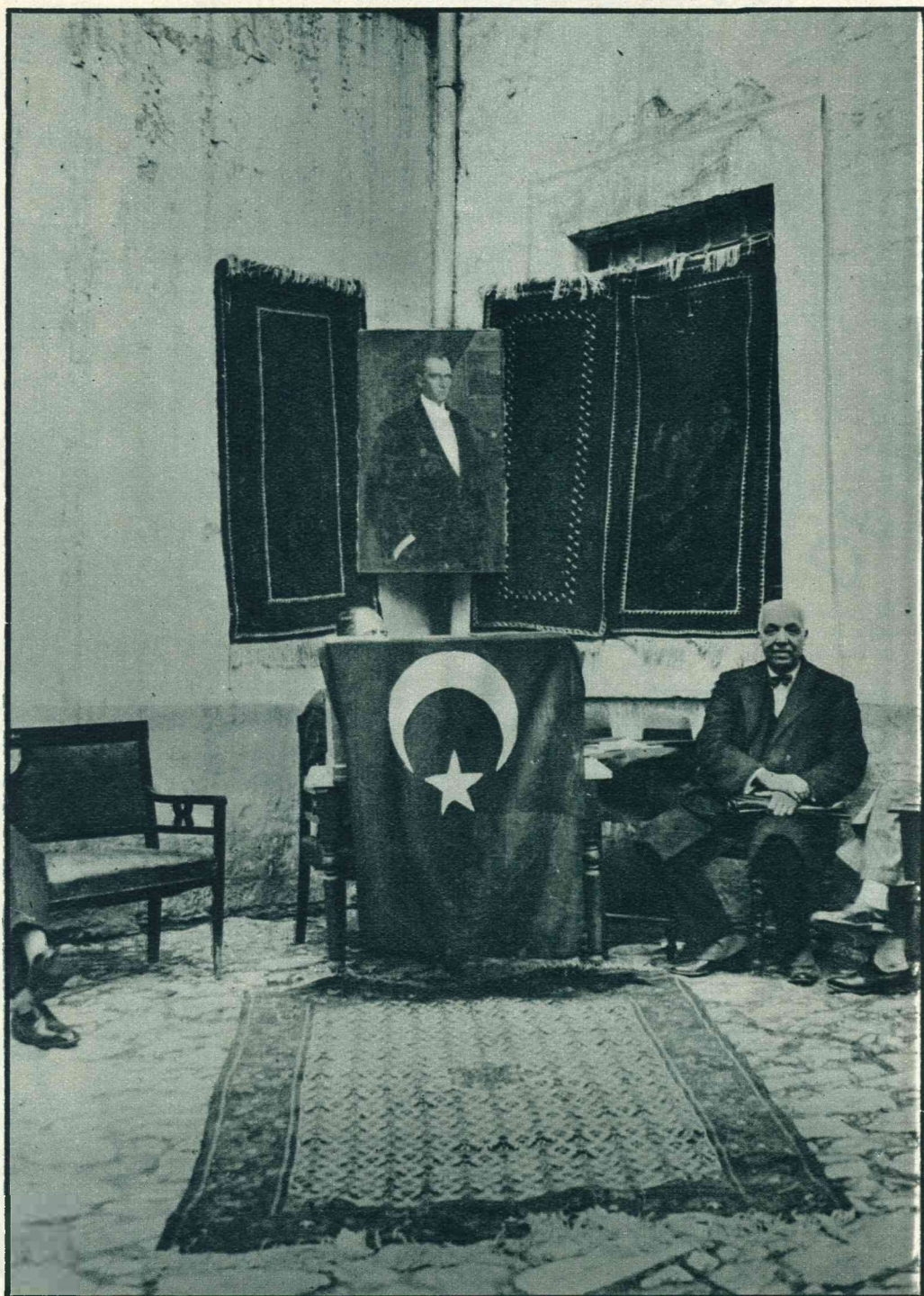
Het was een keurig-overwogen plan. Als het mislukte, als Pomeroy er niet in slaagde, den dokter zijn steen voor den dag te laten halen, had hij niets te verliezen dan de kosten van de imitatie. En hij zou terug kunnen gaan en een nieuwe poging wagen wanneer hij maar wilde.

En nu zult u evengoed als ik inzien, dat geen gauwdief van eenige ervaring en gewiektheid, en dat is Pomeroy zonder eenigen twijfel, in afwijking van zijn wel-overlegd plan, den dokter maar in 't wilde weg zou zijn gaan wurgen, om dan nog weg te gaan zonder den robijn!”

Ik begreep, dat hier niets tegen in te brengen was. Niemand zal trachten door geweld te bereiken, wat hij met meer kans op succes door bedrog kan klaarspelen.

„Maar waarom,” vroeg ik, „wachtte Pomeroy dan zijn beurt niet af en ging hij niet in zijn hoedanigheid van patiënt bij den dokter binnen? Volgens de getuigen is hij vóór dien tijd alweer weggegaan.”

„Hij kreeg angst, denk ik,” zei mijn metgezel, „en ik geloof, dat ikzelf het was, die hem dien angst voor ontdekking aanjoeg. Ik had hem op 't eerste gezicht verward met iemand dien ik ken, en toen ik zijn blik ving,

Ver van hier.

ZOO ZIET EEN STEMBUREAU IN TURKIJE ER UIT. HET IS GEVESTIGD IN DE OPEN LUCHT, IN EEN HOEK VAN EEN MOSKEE; BOVEN DE STEMBUS HANGT HET PORRET VAN DEN CANDIDAAT, IN MODERN ROKCOSTUUM.

De toreador bekampt den „grooten” stier.

De „overwinnaar” maakt een eererondje op een ezeltje.

DE PARODIE VAN HET STIERENGEVECHT

De studenten spelen met den stier als met een jongen hond.

Lachende toeschouwers.

Een dwaaze methode om den stier te overwinnen.

Iedere Universiteit heeft haar oude gebruiken en die van de Portugeesche Hoogeschool te Coimbra zijn al heel vermakelijk. Aan het einde van het studiejaar houden de studenten in de groote stedelijke arena een onschuldige parodie op de in Zuid-Europa zoo verbreide stierengevechten. In de zonderlingste costumes uitgedost trekt de jeugd achter een jongen stier aan, wiens hoorns zijn voorzien van „schokbrekers”, zoodat alle ongelukken uitgesloten zijn. De toreadors stellen zich zoo dwaas en zoo onhandig mogelijk aan, terwijl aan het einde van de vertooning een groote gecostumeerde rondgang wordt gehouden. Natuurlijk amuseert het publiek zich kostelijk met deze jolige dwaasheid

Yer van hier.

(Foto Publishers' Photo Service)

ZEILSCHEPEN IN DE HAVEN VAN TUNIS.

groette ik hem, een beetje onzeker weliswaar. Maar ik vermoed, dat hij daaruit opmaakte, dat ik hem herkend had. Dus wachtte hij, tot ik in de spreekkamer werd geroepen en trok er toen kalmpjes tusschenuit."

We waren nu bij de zes-en-twintigste straat gekomen, en ik moest hier afslaan. Maar mijn vaag half herkennen van den man bleef me dwars zitten, en ik besloot, hem niet te laten gaan vóór ik had uitgevonden, wie hij was.

"Ik vraag me af," zei ik, "of ik met betrekking tot u óók niet een dergelijke vergissing gemaakt heb als u met Pomeroy. Uw stem komt me zoo verbazend bekend voor. Daarentegen herinner ik me uw gezicht heelemaal niet."

"Dat is heel verklaarbaar," zei hij. "Ik ben Carlton Stancliffe."

Carlton Stancliffe — maar natuurlijk. Het was onbegrijpelijk dom van mij, dat ik dat niet geraden had, daar ik hem toch van 't eerste oogenblik af voor een tooneelspeler gehouden had. Maar het was geen wonder, dat zijn gezicht mij geheel vreemd voorkwam, want karakterrollen waren zijn specialiteit, en zoo vaak ik hem op het tooneel had gezien — minstens wel 'n dozijn malen — had hij er nooit twee keer hetzelfde uitgezien.

Ik noemde mijn naam, en zei hem, hoeveel genoeg het me deed, hem te hebben ontmoet. Toen voegde ik er gedachteloos bij: „In welk stuk treedt u op 't oogenblik op, mijnheer Stancliffe?"

Hij glimlachte een beetje droevig. „Ik geloof, dat ik mezelf liever in den verleden tijd had moeten voorstellen. Ik was Carlton Stancliffe. Met deze nerveuze keelaandoening van me ben ik zoo goed als dood, hoewel ik tijdens Dr. Marshall's behandeling hoop koesterde op een verrijzenis." Zijn gedachten gingen weer terug naar het onderwerp, dat ons zoo geheel vervulde, en hij mompelde: „Het moet een bijzonder barbaarsche moord zijn geweest, maar ook een zeldzaam belangwekkende."

„Hebt u eenige theorie?" vroeg ik, „nu Pomeroy van de baan is?"

Hij aarzelde. „Nu — ja," zei hij, „maar ik zou die liever niet hardop uitspreken, vóórdat gebleken is, dat 't wat méér dan een bloote theorie is."

Ik begreep hem maar al te goed. Ik had een gevoel, alsof dat ellendige net van omstandigheden en vermoedens zich opnieuw om mijn gedachten samentrok.

„'t Is daarbij nog zoo'n zeldzaam sympathieke, frissche jonge kerel," voegde hij er peinzend bij. Daarna wenschte hij me ernstig goeden nacht, en ging verder de Avenue af.

Ik stond al met mijn huissleutel te morrelen, vóór ik me met eenige verbazing rekenschap gaf van de laatste woorden van den heer Stancliffe. Ik had Dr. Armstrong nooit ontmoet, maar toch, ik weet niet waarom, le-

ken die woorden me niet op hem te slaan. Ze klonken eerder als een beschrijving van Jack. En waar zou de tooneelspeler den assistent van den dokter ook gezien kunnen hebben?

Ik trok mijn sleutel weer uit het slot, zonder hem om te draaien, en besloot inplaats daarvan bij Jeffrey aan te kloppen. Ik dacht met een half-ironisch glimlachje aan zijn beweringen bij ons gemeenschappelijk maal, en vroeg me af, wat er wel gebeurd zou zijn, als hij in de gelegenheid was geweest, den avond in mijn gezelschap door te brengen. Zou hij de politie hebben aangeraden, Pomeroy in vrijheid te stellen, en zou hij met beschuldigenden vinger hebben gewezen naar een van de andere personen, die ik ontmoet had sedert we samen het avondblad hadden gelezen?

Allen hebben we dagen of uren in ons verleden, die zóó scherp in onze herinnering staan gegrift, dat we over geen enkel détail in onzekerheid verkeerden. Zelfs de meest onbeduidende bijzonderheden blijven ons in de felste belichting voor den geest staan. Zóó is voor mij de dag die volgde op den dood van Dr. Marshall. Dien dag moest het onderzoek van den coroner plaats hebben, en vanaf het oogenblik, dat ik de zittingzaal in het Paleis van Justitie binnenging tot het uur van bevrijding sloeg, doorleed ik één lange, kwellende nachtmerrie. Die snelle wisselingen, dat onophoudelijk dobberen tusschen hoop en vrees, tusschen overtuiging en twijfel, tusschen ontzetting en voorbijgaande opluchting, was meer dan iemand, wien de oplossing van het mysterie zóó ter harte ging, kon verduren.

En de meest ontzenuwende schok van alle, de meest verbijsterende en onvermoede verrassing wachtte me, toen ik eindelijk het gebouw verliet, en mezelf vermoeid troostte met de gedachte, dat het nu tenminste voor 't oogenblik voorbij was. 't Was het soort van dag geweest, dat ik niet graag voor de tweede maal zou beleven.

Toen ik met Madeline en Jack de stad doorreed op weg naar het Paleis van Justitie had ik haar gewaarschuwd, dat ze zich moest voorbereiden op alle kwellingen der publiciteit, die vindingrijke journalisten voor haar zouden kunnen uitdenken. De zaak Marshall was de hoofdschotel van den dag, en alwie erbij betrokken was, moest dat aan den lijve ondervinden.

Natuurlijk zou de arrestatie van Pomeroy en de voorgeschiedenis daarvan, waarover de ochtendbladen uitvoerige bijzonderheden hadden gehad, voor 't oogenblik de hinderlijkste aandacht nog wel even afleiden van de weduwe en haar stiefzoon. Maar dezen wisten zelf niet, hoe zwak die barricade was, en hoe spoedig ze zou bezwijken.

(Wordt vervolgd.)

De avond valt en traag en moe trekken de „werkers” huiswaarts toe (’s Heerenhoek).

En rust men uit voor deur of hof, blij dat men ’t met het weertje trof. (Oostkerke)

Maar daar, op avond en vol zon, is ’t of de dag op nieuw begon. (’s Heer Arends-kerke)

ZEEUWSCHE FILM

De kinderen zijn nog vol vuur, en spelen in het avonduur, (Wolfaartsdijk)

totdat de zon verdwijnt en nacht, vertellen komt, dat ’t bedje wacht. (Oud Sabbinge)

